

4. l. 935 10 h

„Ne félj a hirtelen való félelemtől,
és a gonoszok pusztításától, ha előj;
Mert az Úr lesz a te bizodalmaid;
és megőrzi a te lábadat a fogságtól.“
Példb. 5, 25—26.

Háborgó szivek.

„Ne háborodjék meg a ti szívetek, hisztek az Istenben, higgyetek én bennem is.“ (János ev. 16. 1.)

A földet nagy részében beborító víztömeg nyugalmas állapotában fenséges látvány. Sokan gyönyörködnek a mozdulatlanul pihenő víztömegben ide-oda cikázó halak pajzán játékában, amint a nap sugarai csillogva törnek meg színes pikkelyeiken. A mozdulatlan, tükörsima tenger vízén fehér, bágyadt vitorlájú hajócskák a nyugalom és békeség által ott fejezték s mint virágszirmon pihenő pillangók, gyönyörködtek a távol messzeségbe néző és a békeség erzelmeivel csordultig megtelt embert.

Bátran mondhatná az, aki csak nyugalmas állapotában ismerte meg a tengerek mérhetetlen víztömegeit, hogy lehetetlen azt másként is elképzelni. Pedig tudjuk nagyon jól, hogy van idő, amikor az égen sűrű, sötét felhők tömörülnek és pillanatok alatt elsötétül az ég, amelyet csak a felcikázó, vakító villámok világítanak meg, hogy fényük ellobbanása után nagyobb sötétség rettegessze meg a nyílt tengeren kint talált hajóst.

Istent nem félő, barbár, durva lelkű, sok bűnökkel agyongerhelt emberféreg amikor látja a magasba felnyúló hullámhegyeket.

Pillanatfelvétel a Kőrös partján.

mint zuhannak a mélybe, hogy magukkal rántsák és összezúzzák azt, aki ebben az időben, mint játékszere a fergetegnek, imát mormol és félelemtől reszketve segítségért kiált.

De ez mégsem az igazt vihar. Az orkán által felkorbácsolt hullámok, amint a parti sziklákon,

szirteken vészesen zúgva törnek meg és omolnak szét, nem halnak a félelem erejével annyira, mint a békeségében megbolygott szív nyugtalankodása. Ezer meg ezer bátor szívű tengerjáró, akik életük nagy részét a szeszélyes vizek hátán töltötték el és már nem egyszer szemébe néztek a halálnak, jobban megijedtek, ha mérhetetlen mélységű óceánok vizei helyett a koblükben egyenletesen lüktető szív változtatta meg szokott, egyenletes ritmusú dobogását.

A tanítványok szívével se a gallilei tenger háborgása zavarta meg legjobban. Talán már régen, csak egy fájó emlék volt számukra az a borzalmas éjszaka, amikor utolsó mentőeszköznek Jézust látják és remegő kezekkel keltették fel a hajó aljában pihenő Mestert. Most sokkal félelmesebb vihar dúlta fel bensőjüket: a nagy Mester szavai bolygatták meg életük nyugalmát és a bizonytalanság érzései remegtették meg érzékeny szívüket. A közelgő viharnak jeleit látják, de

nem tudják mi történik nonsokára.

Csak mint homályos kép jelenik meg előttünk, amint Jézus még egyszer és utóljára ovíti a szeretet és alázatosság iskolapadjai közé ülteti. Mielőtt beszélne nekik a jövő útjairól és elhítené a szeretet virágainak magvait. Ő maga mutatja, miként kell betölteni az új parancsolatot: „*Szeressétek egymást, amiképen én szerettelek titeket.*”

A lábmossa minden mozzanata el nem hegeszethető emlékként legib körülöttük. A felsőruhát lehető Jézus alázatossan hozza a vizet és megy tanítványtól tanítványhoz, hogy a szolgál munka legmegvetettebb részét, a lábmosást elvégezzék.

Az egymás iránti szeretetnek oly nagyfokú megnyilvánulása fakad e cselekedetnek nyomában, amely a mai napig is a megalázkodás és a szeretet örök példája marad. A leomolthatatlannak látszó tudomány, rang, gazdagság elválasztó falait Jézus lebontotta akkor, amidőn mint Isten Fia lehajol a földig, hogy felemelje azokat, akiket az út porába taposott saját bűneik súlya.

A megrázó emlékü utolsó vacsora eseményei még ott vibrálnak a szívekben. Nem tudják elfelejteni a történeteket. Mit jelentenek a Mester vacsoránál mondott szavai? Miért beszél a szere-

tétről oly megrázóan, ahogy még nem beszélt? Miért van erre szükség, amikor az egymás iránti szeretet lángjai a jelen pillanatban lobognak a legmagasabban?

A kenyér megtörése: „*Vegyétek, egyétek: ez az Én testem, mely ti érettektek adatik*”; a pohár átnyújtása: „*Igyatok ebből mindnyájan: mert ez az Én vérem, amely sokakért kiontatik a bűnöknek bocsánatára.*” — Mi ez? Álom, valóság? Igaz ez mind. Örök igazság, amelynek fénye soha nem tompul el. Érzik a tanítványok, hogy nemcsak események szemtanúi, de kibeszélhetetlen boldog érzések részesei is egyben.

A boldogság mégsem háborítatlan. Mint a csendes tó vizébe pajkos gyerek által bedobott kavics hullámgyűrűket fodroz a víz színén, úgy az ő szívéükben is hirtelen betört hideg fuvalat, amely az asztaltól megbotránkozva távozó Júdás szívéből áradt, feldúlta békességüket.

A bánatos éjszaka néma csendjét csak az ördögi indulatokkal teljes hitlen tanítvány fuása zavarja meg. Az alvó madárka ijedten rebben fel fészékéből, mintha tudná, hogy menekülnie kell e szörny-ember útjából. A bokrok ágai ruhájába kapaszkodva szeretnék visszatartani, de durván szabadítja ki magát tülsék ölelő karjaik közül, hogy tes-

jesítse annak parancsát, aki a pénz szerelmét úrrá tette szívében és gondolataiban már előre kéjesen szergeti árulásának vérdíját, az ezüst tallérokat.

Amíg Júdás az örvénylő habok hátán, kormány nélküli csónakon, megmenhethetetlenül közeledik a tarajos sziklák felé, hogy azokon halálra zúzza magát, a vacseráló házbán a Mester köré csoportosult tanítványok néma ajakkal és háborgó szívvel várják a választ.

Aggódba lesik Jézus szavait. Szemeik nyugtalanul révedez a sötét éjszakába, mintha onnan is remélnék, hogy világosság támadhat a szomorú eseményekre.

Kemoly méltóságteljesen emeli fel szomorú arcát Jézus és tanítványaira tekint. A félelem arnyai már tovaszálltak szívéből. Csendes, de határozottsággal mondott szavakkal világosítja fel szeretteit: Az én időm elérkezett, elmegyek. Egy ideig nem láttok engem. De ez nem nyugtalanítsa szíveletek. Szükséges ennek megtörténni, hogy elkészítem a helyei számotokra az én Atyámmal. „*Mert azt akarom, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.*” Hová megyek, tudjátok. Az utat is ismeritek.

Ezután egyedül kell járnotok. Ideje már annak, hogy amit tőlem tanultatok, aszerint is cselekedjétek. Emlékezzetek vissza

Járatlan út.

Ismerek egy utat, mely nagyon járatlan. Csak itt-ott látható nyom a vad pusztában. Hogy miért járatlan? A zord idők miatt; Hó, víz, szél behordta az első nyomokat.

Járatlan ez út és sokaknak oly nehéz; Mert ezen az „ő”-ből minden vonás elvész. Pusztul az irigység, gyűlölet, rágalom, Melyektől megválni sokaknak fájdalom.

Őnzés, gőg, kég és minden bűnös vágyak, Ez úton haladva, terőlad leválnak. Különbben nem juts: el ama szent városba, Mely felé az utat a vihar behordta.

Nagy ember nyomai, de nem is emberé; Láthatók az úton s nyomában ezreké; De csak a tiszta szem figyeli meg őket, De csak a tiszta szív sejtí meg létüket.

Ha mégsem láthatod, nézd meg a térképet, Máté, Márk, Lukácsot, Jánost s a többiket; De ki ne felejsd a Cselekedeteket. Olvasd, hogy miként szállt le a Szentlélek.

Olvasd a nyelveket, a tüzet, az erőt, S hidd, a Szentlélek ma is, mint azelőtt, Leszál mindazokra, akik hittel várják; S ezek az útjokat vidám szívvel járják.

Hogy járatlan ez az út? De végén ott a menny, Útkönn haladva, eltűnik bán s a szenny. A nap kiderül, a jég s hó eltűnik, Megváltóink szerelme mindjőbban elborít.

Lélek, jőjj ez útra, keresd a nyomokat. Jézus véres lába hagyta meg azokat. Ragaszkodj őhozzá, soha meg nem bánod, Amig e járatlan utat bízza járod.

szavaimra, melyekkel imádkozni tanítottalak titeket. Láttatok a sok csodát, amelyeket cselekedtem hitelek megerősítésére. Érezételem szeretetemet, tapasztaltatók türelmemet, veletek voltam szorongató állapotokban. Örökségül békességet hagyok nektek: „Az én békességemet hagyom nektek.” Tudjátok jól, az én békességem más, mint a világ békessége. Az én beszédeim igazak voltak, meg a beszédek, amelyeket mondtam és mondok nektek, nem magamtól mondom, hanem az Atya, aki én bennem lakik. Amíg veletek jártam, igyekeztem szívetekbe elplántálni az egymás iránti szeretetet, mert erről ismer meg titeket a világ, hogy ti az én tanítványaim vagytok. Az önzést távoztassátok el, a tesinek kívánságait véghez ne vigyétek, higgyetek én bennem! „Aki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedteket, amelyeket és cselekedtem és nagyobbakat is cselekszik azoknál.”

Hatalmat kaptok, hogy ördögöket üzzetek, betegekét gyógyítsatok, könnyes arcokról a bánat felhőit elűzzétek. — Szavaitokra életre támadjon a holt, amerre haladtok, dicsőíttessék az én Atyám.

Péternék ez már sok volt. Küzd magával, de egyszer csak — mint az átszakadt gáton keresztül hőmpölyögve zúg az ár — feltört belőle a kérdés: Uram, hová megy? Ne hagyj itt minket! Még eddig csak a világ csúfjai voltunk, amerre veled mentünk, a személyedből kisugárzó erő tudta csak visszatartani gyűlölkölni seregét, hogy veled együtt minket is ne öljenek meg.

Most akarsz eltávozni tőlünk, mikor már a remény csillaga gyulladt ki lelkünk égén, hogy országodat közöttünk megalapított? Amióta elhagytuk hálóinkat, a vámszedő asztalt és veled együtt járunk faluról-falura, városról-városra, csak veszelétek között vitt útunk. Metsző szél tépte kopott ruhánkat és égette forró napsütéses arcunkat. Eddig csak éles szikla volt párnánk és háborgó hullámoktól dobált sajka otthonunk. Legboldogabb

pillanatainkban, egy csodás élményű vacsora hangulatában megelillogtatod előttünk a boldogság ragyogó követ, amelyről azt hittük, hogy az örökre a miénk lesz és búcsúszavaiddal zúzó porrá bennünk hitünk, reményünk szikláját.

Nem, nem engedlek! Uram, veled megyek ezután is. Nyomodon leszek a kietlen pusztában.

Tetszett nekem

a CE-szövetség plakátja, amelyen egy ifjú felemelt kézzel imádkozott.

Hogy a pünkösdi gyülekezetek tagjai közül sokan keresték fel a Keresztény Világszövetség ünnepélyes gyűléseit.

Hogy sokan mondták: lesz még pünkösdi világkonferencia is Budapesten.

Hogy Peterson amerikai testvér, a keleteurópai pünkösdi misszió vezetője a közelmúltban két alkalommal is meglátogatott bennünket.

Hogy Peterson testvér kerékpárokat akar küldeni a magyar misszió munkáinak.

Hogy Schmidt testvér szeretetét volna augusztusi konferenciánkon jelen lenni.

Hogy Schmidt testvér ígéretet tett újabb bibliatartomány tartására.

Hogy Kindermann testvér is meglátogatott minket.

Hogy ez évi konferenciánkat sokan imádkoztak.

Hogy sok ifjú testvér ajánlotta fel szolgálatát az Úrnak.

Hogy többen beismerték kötelességük mulasztásait.

Hogy többen tettek ígéretet a központi pénztár és az otthon támogatására.

Hogy Kovács testvérral (Kiskőrös) az Úr nem bontotta fel a vele kötött szerződést.

A csetényi kis énekkar szép éneke. A „merits tűzbe...” új, igazi pünkösdi ének.

Hogy volt olyan atyafi is, akinek minden tetszett a konferencián. (?)

Hogy amikor műszteri rendelet alapján Budapesten, Kispesten, Pestszenterzsebelen nem volt szabad az imaházban több ízben összejönni, a gyülekezeteken kívül is tudtak dicsőíteni az Istent.

Hogy a budapesti gyülekezetet egy vasárnap délután a budapesti Nap-utcai baptista gyülekezet szeretettel vendégül látta.

Elkísérlek a betegek, sánták, vakok hajlékába, poklosok siralmas tanújára. Nem félek a háborgó tenger ezer veszeléteitől, farizeusok ármánykodása nem rettenthet meg; bátran megvalom mindenit, hogy Te vagy a Krisztus és „az életemet adom érted!”

Lobbanékony, heves temperamentumú Péter hitvallására megjön a válas is: „Most én utánam nem jöhetsz, utóbb azonban utánam jössz.” — Az én útam egyedül kell megtennem. Nekem adatot hatalom az ég alatt elvégezni Atyám akaratát. Felkínált életem elfogadom, de meg ne betránkozzál szavaimon, ha előtárom a sok reád jövő szenvedéseket is. Eljön az idő, amikor a „gyülekezetekből kirekesztenek titeket, sőt jön idő, hogy aki öldököl, azt hiszi, hogy istentiszteletet cselekszik.”

Leszel bőrtön bús lakója, korhábcsal tépik lázról égő tested, mint üldözött vadat kergetnek és az én nevemért gyűlöletes leszel az emberek előtt.

Nekem adott életem egy könyvelőmű ígérelnek szülöttje. Ha tudnál mindazokat a reád váró eseményeket, amelyek nemskára bekövetkeznek, előbb meggondoltad volna kimondott szavaid súlyát, mert „bizony; bizony mondom neked; nem szól addig a kakas, míg nem háromszor megtagadsz engem.”

De megmondom nektek, ne nyugtalankodjék a ti szívetek. Felesleges azért elcsüggednetek, ha hisztek Istenben. Félelemre nincs ok. Szívetek háborgása szünjön meg! Az Atyában elrejtett életek nem lőporható mártóssze.

Higgyetek én bennem is, mert meggyőztem e világot. — Most ugyan miattam szomorúságban vagytok, de ismét megláttak majd titeket, amikor elvégeztem a reám bízott feladatot. Szükséges most elmennem, hogy elkészítem számotokra a helyet és elküldjem ama vizsgálató Szentlelket, aki mindenre megtanít majd titeket és esztekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam nektek. E vizsgálató veletek majd mindörökké.

Eljövetelem napján örülni fog a ti szívetek és senki el nem veszi a ti örömötöket. Újjonás tölti meg a léget, amikor látjátok az ember Fiát eljönni az ég felhőiben. Szenvedétek nem lesz többé, az én jobbomon uralkodni fogtok velem együtt, hol háborgó szívetek mint csendes tó megpihen, jaj, sírás, halál többé nem lesz.

Míg Jézus ezeket mondja, lassan megindul. A Kedron patakján túl, az Olajfák-hegyére, hogy az igazság és hamisság találkozzék. Jézus tudja mi vár rá. Szívében lassan megmozdulnak az érzelmei vízei és magásra tornyosulnak a nagy küzdelem per-cseiben.

Atyám! Távoztad el e keserű pohárt... A világ bűne földre sújtja a küzdő Hóst. A habok mint bőszer fergeteg ostromolják a világ Megváltóját. A küzdelem viharai lassan csendesednek. A sűrű, gomolygó fellegek oszlanak. Egy szívben teljes nyugalom honol és a béke olajága sarjad ki... Távolodó emberek zsvajva, fegyvercsörgés, kacagás... Vére szomjazó tömeg hisztériás ordítása... Szomorú hajnal... káoszba fulladt, szitkozódással, zokogással kevert gyászmenet... A halál diadala... *győzelem*.

A 11 tanítvány szívében egy pillanat alatt három év bizakodó reménységével felépített tervek, jó szándékok, cselekedetek a vihar szárnyán utólréhetetlen mesze szállnak. Nyomukban égő, fájó sebek maradtak.

Megfosztva attól, aki eddig győzhetetlen volt, benváza tette a kis csoport serény munkálódó kezéit. A támasznélküli tudat feltepte a hit utolsó horgonyát is. A bizalom sajkája játékszere a haboknak és pillanatok alatt semmisül meg a csipkés sziklakon.

A pásztor nélküli juhok bolyongása szomorú látvány. A néptelen Golgota hegyén csak néha látható egy kíváncsi, amint térferegve bámulja a vihar roncseit.

A tanítványok feltépt sebeket elrejtették. A nagy nyilvánosság gúnyszavai elől elmenekültek szerte-széjjel. Ki tudja, hova?

A szétszórtak keserűségének fájdalma nem izollát; átesap vesztélytelennek látszó területekre is és mint a Szahara-sivatagon keresztül száguldó számum, finom porszemcsékkel hinti be az égető szomjúságtól elikkadt vándor arcát, szeméit, hogy eddigi gyötrelmeit pokoli kínokká fokozza, — úgy ért el minket is a családások vihar.

Észrevétlenül közelített meg, mint a karvaly, alattomosan reánk csapott. Nyomban elvesztettük látásunkat, tájékozódó képességünket és tapogatózva kevergünk, mint a vakságú megvert szíriai sereg. Öntudatoságunk bizakodó várának kapuját hiába döngöttük vértől csepegő ökleinkkel. Bezárult előttünk minden ajtó, eltorlaszódott minden út. Hiúságaink szálaiból szőtt színes ruhánk a szegény égető sugaraitól ronggyá foszlott sebek-től borított sajtó testünkön. Megmeztelentve ébredtünk öntudatra és ismertük be bűnös életünket; emberek tudására, hatalmára bizott életünket egyszeribe vesztélynek kitéve láttuk. A Mester tanítványaihoz hasonlóan megsemmisülve menekültünk az emberek vizsgáló szemei elől. Szégyenkezzve bújunk rejtekeinkbe, hogy a gúnyolódók tüzes nyilaitól megvédjük magunkat.

De amint nem tartott a tanítványok vereségének ideje sokáig, úgy mi is hamarosan megtaláltuk azt, akit a tanítványok a válás pillanatában örökre elvesztettnek hittek. A hullámoktól zajló tengeren az éjszaka utolsó perceiben felénk közeledő alakban megleltük feldúlt, háborgó szívünk csendre parancsolóját. Belépett kicsiny lélekvesztőnkbe, kemény és halározott intézkedő szavaival, a kormány helyes irányba állításával megmentette életünket.

A borzalmak éjszakájának átélt eseményeit mint kellemetlen emlékek még ott gubbaszkodtak ideig-óráig gondolatainkban, de növekvő gyorsasággal éreztük elhatalmasodni bensőnkben a Krisztus szeretetét. Örökségül adott békessége betöltötte lényünket és csodálattal szemléltük a Nagy Király dicsőségét.

A nagy Hős, Jézus mennybe-meneteleit csodáló tanítványoák seregéhez csatlakozva, szeméinket az égbe emelve a kéklő meszeségbe fúrjuk tekintetünket. Mint az érett gyümölcs illatos zamatja, oly üdítőleg járja át lel-künket az Úr ígéréte: „*Ismét eljövök és magamhoz veszek titeket.*” Amíg a várakozás izgató sejtelve feledteti a szenvedéseket, a megígért és alászállt vigasztaló Szent Lélek a lecsillapított tengeren pihenő csónakunk vitorláját duzzasztva röptíti az aranyos partok felé annak fogadására, aki eljön megítélni életet, holtakat és elvinni országába a vérén váltottakat, ugyan énekeljük: „*Vigy engem csónakom az Úr elé...*”

Tomí.

Gondolatok az Ige világosságában.

(*id. G. Gy.*)

Azok bátorítanak igaz megtérésre és teremnek jó és sok gyümölcsöt, akik egyáltalán nem uralkodnak környezetükben tündöklő mivoltukat, hanem képmutatás nélkül alázatosságban mutatkoznak gyarlóságukkal, annak megvallásával, hogy csak a kegyelem által van megtartás.

Ha e világ fia kérdezi téled, mit adhat neki Jézus, csak azt feleld neki: Békesség!

A jóselekedeteket Isten adja, ezeket szigorúan számon kéri tőlünk az Úr!

A szegény mindig többet ad, mint kap.

Aki szép akar lenni, annak le kell mondani az üdvösségről.

Buzgónak lenni és sietni; két különböző dolog.

Barátkozunk meg azzal a gondolattal, hogy szenvednünk kell.

Szenvedés itt a részünk, Míg hazánkban nem élünk.

Annak tudunk örülni igazán, amiért megszenvedtünk. Az anyának azért kell szenvedni gyermeke születésénél, hogy örülni tudjon neki.

1935. évi konferenciánk.

Feszült várakozással néztünk az augusztus 18—21-iki országos megbeszélésünk elé. Hogyne! Egy esztendő múltott el felettünk, mely telve bajjal-jajjal, alaposan végigboronálta testvéri táborunkat. — Éket vert, gyalázatot szórt, fővist rakott talpainkba, hogy ne mondjam, a szívünkbe.

Gúnykacajra fakadt az ellen felettünk. Lebecsmérelőleg nézte az új mozgósítást, mely új szeretet felélesztéséért, új ambíciók felfakasztása jegyében indult meg: „Krisztusért, ügyéért, nyájáért vissza a harcmezőkre!”

Egy évvel ezelőtt óriási sereg tolongott a kispesti imaház udvarán. Annakidején szükségesnek láttuk egy alkalmasabb hely után nézni legközelebbi konferenciánk számára, de — sajnos — ez még annyiban sem sikerült, mint júliusi lapunkban megírtuk, amennyiben a Dembinszki-utcai nagyertermet visszamondani voltunk kénytelenek, mivel, amire nem is gondoltunk, nem kaptunk az összejövetelre hatósági engedélyt. Ennélfogva a budapesti imaház (Aréna-út 7.) állt csupán rendelkezésünkre és ott folyt le jelentős országos megbeszélésünk.

Áldott a mi Istenünk! Konferenciánk iránt oly érdeklődés nyilvánult meg, mely nyilván igazolta azon reményünket, miszerint testvériségünk szívéből nem haltak ki a régi vágyak, sőt a jövőben nagyobb készséget hajlandó tanúsítani a missziómunka fejlesztése érdekében. Jöttek, jöttek és jöttek. Ha szegényen is, ha a nyári sovány kereset főredékén is, ha elcsüggedt lélekkel is. — de jöttek. Jöttek, mert érdekelve vannak abban az ügyben és közösségben, ahol az egész kereszténységgel közös, véres zaszólórló lángoló betűk lövelnek szíveikbe egy sokak előtt rejtélyes szó: „Pünkösöd.” Ahol pünkösöd van, e nép képviselete ott horgonyoz, ahol nincs pünkösöd, ott kereskedték őket.

Volt öröm és öröm. Kacagtunk, zokogtunk egymás láttán és kebelén. Örültünk, hogy megvagyunk, örültünk, hogy megvannak, akik megvannak és végül

legjobban annak, hogy megvan, „aki volt van és lesz”, még mindig szeret minket a mi Jézusunk. A konferenciái hangulat mind fűtöttebbé vált és mikorra egészen betűzesedtünk volna, — lejárt az idő, vége lett a konferenciának, de — reméljük — a szeretet tüzeit mindenki magával vitte, hogy felgyujtsa vele gyülekezetét, faluját vagy városát, esetleg az egész országot, világot...

*

testvériséget. A 220-as éneklet Horváth Géza konferenciái vére követte.

Tomi testvér felszólítására Siroki, Sebestény, Siroki, Kalincsák és Tomi testvérek számoltak be és mondtak le megbízatásukról, melyek során megtudtuk a központi pénztár, az Otthon, az „Apostoli Hit” bevételeit és kiadásait.

Konferenciánk vezetője felolvassa a konferenciái jeligét (II. Korinthus 2, 14.): „Hála pedig az Istennek, aki mindenkor diadatra

Bücsüzik a délvideki csoport.

18-án, vasárnap már sok helyről volt vendége a budapesti gyülekezetnek. Pásztorok és tagok szolgáltak és étkeztek a nagy Király asztalánál. (Alámerítés is volt, melyről külön közleményt hoz lapunk.) A kb. 500 személyt befogadó imaház máris zsúfolásig volt vidéki és helybeli tagokkal, míg a környékbeli gyülekeket megtartották rendes összejöveteleiket.

19-én, hétfőn reggel megkezdődött hivatalos tanácskozásunk, mely Kovács István kiskőrösi testvér imájával és a „Föl barátim!” c. énekkal indult meg Tomi J. testvérünk vezetése alatt, aki a „Közél hozzád, Uram” kezdetű ének után üdvözölte a megjelent

vezet minket a Krisztusban.” Nehány buzdító szót fűz hozzá.

A Szövetség vezetése lemond. Az ideiglenes megbízást Kovács István testvér vállalja, aki a konferenciának olyan ajánlatot tesz, miszerint e lemondást tekintve alakítsák és Szövetségünk eddigi vezetőségét bízza meg feladatának további teljesítésére. Ezen ajánlatot a konferencia egyhangúlag elfogadja, miután Kovács testvér a testvériséget nagyobb odaadással hívja fel közösségünk szükségére vonatkozólag vezetőiségünk munkájának megkönnyítésére érdekében.

A konferencia tudomásul veszi és helyesli, miszerint az eddigi elnök, titkár (sokak számára vi-

lágias hangzású) minősítés helyett az *országos felvigyázó és felvigyázó* elnevezést alkalmazza.

Továbbá megtudjuk, miszerint a novemberben kezdődő 9 hónapos bibliatanfolyamra Bernhard testvér Künszentmiklósról és Schäffer András testvérünk Mezőberényből mennek ki Dancigba. A jelenlevők megértik, hogy ez nem szeminárium, hanem alkalom a bibliai igazságok mélyebb tanulmányozására.

Siroki testvér éles panaszal lép fel a gyülekezetekkel szemben, amennyiben többszöri kérés és ígéretet során sem támogatták a közös ügyeket, ami által nemcsak a fejlődés akadt meg, hanem hanyatlás észlelhető. Rámutat a központi ügyek áldott hivatására a missziómunka fejlesztése terén.

Több hozzászólás után mindannyian megegyeztünk abban, hogy a következő konferenciát évben minden másként lesz, amiről — reméljük — nem feledkezünk el.

Délelőtti megbeszélésünk a „Merits tűzbe” ének és Borok testvér imájával ért véget szomorú, de életre hívó hangulatban...

*

Délután megállapítást nyert, miszerint a következő gyülekezetek igényelnek missziómunkást: Tápószentmárton, Böhönye, Fel-sőgalla és környéke, Szolnok. Visszont ideiglenes és végleges munkára a következő egyének nyertek megbízást: Borok János, Tiszakanyár, Bartha András Hajdúhadház, Búth Kálmán Pilis, illetve Rádlí Imre Budapest, Andruskó János, Horváth Gyula, Horváth Géza, Fábíán József Kispeszt (Kazinczy-utca), Mucsi Ferenc Pécs, Schäffer András Mezőberény.

Tomí tv. kijelenti, hogy Becker Ádám Bonyhád és Tóth Sándor Pestújvási kizárattak, illetve kiléptek a munkások sorából és Szövetségünkől.

Felmerült az elszakadt gyülekezetekről és vezetőjéről alakult kérdés és vélemény is, de Kovács tv. indítványára, néhány hozzászólás után, a konferencia ezen kérdést letette a napirendről, amennyiben a testvérírás nem kí-

ván foglalkozni vele, ellenben mindenki kölelességének tekintni minden egyes lélekért könyörögni, akik megévedtek, de visszatérnek hamarosan a helytelen úrról.

Ajánlat merült fel arról, hogy a gyülekezetek helyezkedjenek a régi bibliai alapra, mely szerint kellene lenni ma is apostoloknak és ezek és szellemükben nevelt tanítványaik irányítanak a missziómunkát. Több hozzászólás után a jelenlevők egyhangúlag helyesellék egyik testvérünk ajánlatát, amely szerint engedjük a Lelket minél szabadabban működni a gyülekezetben, Aki nemcsak egyeseket, de sokakat használhat fel a közösség javára.

*

19-én este Lorenc tv. (Bécs) mendott üdvözlő beszédet, melyben felhívott minden jelenlevőt

Az Úr tudja mindennek a végét, mégis nem íté, hanem szeret. Júdásról tudta, hogy ő lesz az áruló, mégis olyan jó volt hozzá, mint a többi tanítványhoz, sőt még mikor az elfogatásához jött a fegyveres csapattal, akkor is így szólt hozzá: Barátom, miért jöttél? — Az Úr minket is hasonló viselkedésre kényszerít.

*

Az Úr szolgálja olyan, mint a Szentjánosbogár. A sötétségben fénylik és ragyogtatja az égi fényt, de ha test szerint megnézed: csak egy rőt kis féreg.

*

Az Úr Jézus önmagát szenvedtettes; az ördög másokat szenvedtet; te kil szenvedtettsz?

*

Mi haszna van a fának, mely sok gyümölcsöt hoz, de mielőtt megérne, lehull?

*

Az üldözöttek menedékvára a lelki nyugalom. Jézus így szól: „Tanuljátok meg én tőlem, hogy én szelíd és alázatos vagyok, és nyugalmat találtok a ti lelketeknek.” (Máté 11, 29.) A szelidség és alázatosság úgy veszi körül és úgy védi meg a hívőnek lelki nyugalmát, mint a páncélfal.

*

Az Úr Jézus útja egy sivatagban levő företlen út volt a földön. A tanítványok útja ugyanaz: ők csak úgy tudnak azon tévedés nélkül járni, ha pontosan az ő lábnyomaiba lépnek.

az Úr iránti hűségére. A vendégtestvérek szavalatokkal, gitárkísérettel énekekkel szolgáltak. Kovács István tv. János 3. 5. alapján tartott tanítást az Úr Jézus szavainak óriási jelentőségéről, melyet a víz és tűz (meleg) nélkülözhetetlen voltának igazolásával tett szemléltetővé. Miként a gabonamagnak szüksége van vízre, melege és e kettő bármelyikét nélkülözve csiraképtelen, így áll ez a lelki életben is. Víz: az Ige alkalmazása; tűz: a Szentlélek melegsége. Nélkülözöd bármelyiket, a szívbe hullott mag nem tud csírárt hozni. Még nagyobb baj, amikor e két áldott tényező sem képes a magot életre hozni; mert *csiraképtelen*.

Akik jelen voltak e tanításon, csaknem szószertint tudják, annyira a „mienk” volt az.

*

20-án reggelről késő délutánig egyhuzamban tartottuk Úrvacsorával záruló, bójittel egybekötött istentiszteletünket, melynek lefolyása alatt sok áldott percet él-tünk át.

Tomí tv. köszönti az újabbán érkezteteket és több érték és ima elhangzása után Mihók Imre testvért szólítja fel igehirdetésre, aki Jelenések 2. 17. alapján az elrejtett mannárról és a névvel ellátott kövecskéről beszélt, mely a csiszolás folytán mindig kisebb és finomabb lesz. Ilyen — mondotta — az alázatosságra törekvő hívő lélek is.

„Minden szerinted legyen. Uram” kezdelő ének elhangzását Siroki István testvér igazsólása követte Galácia 3. 26. verse alapján a teljes odaszertésről, Isten gyermekeinek méltóságáról, hűtlenségéről és könnyelműségéről, mely utóbbiak az Úr áldó kezét visszatartják. Az Úr harcol és dacos szívünkbe betörni is kész.

Kalincács Mihály tv. I. János 3. 22. nyomán beszélt az Úr parancsainak betartásáról az Újszövetség alapján. Teljes megszentelődésre van szükségünk. Nagy Ferenc tv. (Béks) II. Krónika 29. 11-ből szolgált. „*Fiaink, többé ne tévelyegjétek!*” — mondotta Izrael királya ugyan a levítáknak és ugyanezt üzken nekünk az Úr a mai napon. miután könnyek

között fogadtuk megjavulásunkat.

„Gyarló vagyok...” — énekeltek és érezték mindannyian...

Délután Kurgyis János testvér Lukács 13, 24. alapján a keskeny ösvényről, szoros kapuról, odaadóbb életről beszélt; néhány szavalt és ének után Búth Kálmán tv. (Pilis) Zsidók 4, 15—16. felolvasásával a könyörülő főpapról, aki gyarlóságaink megindul, beszélt.

Következett a prédikátorok felavatása. (Borok János Tiszakanyár, Bartha András Hajdúhadház, Búth Kálmán Pilis). Ugyanekkor imádkoztunk a segédmunkásokért is (Andruskó János Kispest, Rádli Imre Budapest, Mucsi Ferenc Pécs, Szűcs Benő Szökepuszta, Schäffer András Mezőberény, Horváth Gyula, Horváth Géza, Fábiani József Kispest). — Kovács testvér intézett hozzájuk komoly szavakat, szívet érintő buzdítás.

Úrvasorával zártuk be délutánunkat.

Este megosztolt a nagy tömeg, de a legnagyobb része Budapesten maradt, úgy hogy az imaház csaknem kicsinynek bizonyult. Gazdag program, több igeszólas csak fokozták az Úrban való örömiünket.

*

21-én a prédikátorok számára hangzottak el hasznos tanítások és több komoly ügyvet végeztünk el a misszió javára és fejlődésére nézve. Tomi tv. II. Tim. 3, 10-et olvasta fel és beszélt a munka terhéért hordozó vitéz kötelességeiről és lelki szükségéről. Hangsúlyozta, miszerint délelőtti összejövetelünknek célja: a teljes együttműködés kimunkálása az úgy tisztasága és előmenetelének javára. Siroki tv. Csel. 20, 28. értelmében a hármas törekvési megszentelődésről szólt. 1. Saját lelkiünk gondozása. 2. A munkások együttműködése és szeretetűk ápolása. 3. Gondot viselni a nyájra. Aki nem él eléggé imádkozó életet, annak munkája fáradságos és meddő.

Mihók tv. is szót emelt az imádkozás és annak alkalmazása mellett.

*

Az egész konferenciából egyet igen sajnálunk: a rövidségét. Még a hiányos ellátást, rossz fekvőhelyet is feledjük, de a konferenciából több kellett volna. Ki kell tehát pótolnunk téli körzeti konferenciákkal és buzgó imádságokkal.

*

Szeretnénk a legközelebbi lapunkba közleményeket elhelyezni rövid levelekből, amelyeket a

konferencián megjelentektől kérünk. Irják meg néhány szóval, mit adott a konferencia nekik és gyűlekezettüknek. Célnak ezáltal még mélyebbre vélni emlékezetünkbe a látottakat, hallottakat.

*

Dicsőség és hálaadás illeti a mi jószágos királyunkat, aki sátorát kiterjesztette felettünk és velünk időzött 3 napon keresztül. De ő velünk van örökké... *Szedegető*

Adjatok, néktek is adatik.

(Lukács 6, 38.)

Az adakozók gazdagodnak, a fősvények bálványimádók lesznek. (Eféz. 5, 5; Kol. 3, 5.) Aki szűken vet, szűken is arat. (II. Kor 9, 6.) És a jókedvű adakozót szereti az Isten. (7. vers.)

Ha az imákat figyeljük, halljuk, hogy az imának 80—90 százaléka kérés. A hálaadást igen hamar bevezessük. Pedig a hálaadásnak kellene többnek lenni. Mert Jézus így tanított: *Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a Te neved.* Tehát először Isten nevének megszentelést kell cselekednünk, hogy aztán kérhessünk valmit. És ha így kérünk, megadatik nekünk. (Máté 21, 22; Lukács 11, 9.) Isten nevének megszentelése csak az ő akaratának cselekvése állal lehetséges. Az istentiszteletnek nem csupán ima, ének és igehallgatásból kell állania, hanem Isten akaratának a teljesítéséből. Mert egy gyermek sem tiszteli a szülőit, aki hallgatja a szülői parancsait és azt nem teljesíti. Megadnánk a mi gyermekeinknek a kéréseiket, ha azok nem teljesítik a parancsainkat? Nem gondolom.

Ha a beszédben vagy imádkozásban nehezebb a hálaadás, mint a kérés, hasonlóan nehezebb az adakozás is a földi vagy mennyei javaknak elfogadásánál. A legtöbb imádkozó olyan, mint az irigy gyermek, aki mindent kér, amit lát és ha kap valamit, abból nem adna semmit. A cigánygyermekek csak kérni tanultak, de adakozni nem. Ne legyünk azokhoz hasonlók.

Adjatok! Néktek is adatik. Aki

tud adni, mert van miből és nem adakozik, az ne várja, hogy Isten adjon neki boldogságot és örök életet. Legtöbb az olyan lelkek száma, kik elhitték az ördögnek sugallatait, t. i. hogy Istennek nincsen szüksége anyagi áldozatokra. Egy gyülekezetben hangzott az ige, hogy: *Ne költsetek pénzt itlara és edeletekre, hanem jöjjetek és vegyetek ingyen.* (Ésaías 55, 1—2.) Azután körül-vitték a kosarakat az adakozások összeszedésére, ez pedig egy látogatót igen felháborított, aki megkérdezte: Ha az élet kenyere és vize ingyenes, miért szednek mégis áldozatot? A hívők közül egy megfelelt, alázattal mondván: Kedves barátom, Istennek igéért, az élet kenyereért és vizéért nem kell áldozat. De az edények: a csövek és gépek anyagi áldozatokat követelnek. És mi nem kérünk áldozatot mástól, csak a hívőktől, kiknek anyagi áldozata mozgatja az Evangélium gépezetét és úgy folyhat az élet vize az Evangélium-csőveken és azt mindenki élvezheti ingyen.

A keresztény vagy keresztényiség tömege nincsen tanítva a bibliai adakozásra s így Istennek áldásától lettek megfosztva. (Malaکیás 3, 10.) A legtöbben még annyit sem adakoznak Isten országa építésére, mint amennyit az Ószövetségben parancsolt az Úr. (IV. Mózes 18, 21—27.) Ezért vannak szűkölködő keresztények, mert nem adják meg Istennek, ami Istené. (Máté 22, 21.) Némely hívők úgy hisznek, hogy Lukács 11, 42-ben Jézus a dézsmá adásáért ítéli el a farizeus-

kat, de ez nem úgy van! Hanem az igaz ítélet és isteni szeretetnek elhagyásáért ítéli őket, amit meg kellett volna cselekedniök és a tized (dézsmá) adását nem kellett volna elhagyni. Kedves lélek, az isteni szeretetben csakis az Isten parancsolatainak teljesítéseit értelhetjük. (János 14, 21; 15, 10. és János 1, 5, 2—3.) Kedveseim, szeressük Istent az ő parancsolatainak teljesítéseivel, főképen az adakozással. Mert az isteni szeretetet leginkább az adakozás által teljesíthetjük.

Kedves olvasó! Eme sorokban nem a törvénynek (dézsmá) tized adakozását akarjuk létrehozni, hanem a teljes isteni szeretet teljesítését, hogy Istennek népe, a bálvány- (a mammon) imádás és fősvénység által el ne vesznének. (1. Kor. 6, 10.) De aki az ő jövedelmének még a tizedét sem adja az Ő országának építésére, hol van annál az isteni szeretet? De aki adja az ő jövedelmének a tizedét az Ő munkájára és többet is tehetne, de nem teszi, annál is hiányzik a teljes isteni szeretet. Mert a gazdag ifjú valószínűleg megadta a dézsmát, de mikor az Ő megmondta neki, hogy még

van fogyatkozása, t. i. a mammon szerelme, szomorúan eltávozott az Úrtól. (Márk 10, 19—22.) Olvassanak sokan távoznak el az Úrtól a keresztyének közül is a mammon szerelme miatt. Sok-sok keresztyén elszomorodik, mikor Lukács 12, 33-at olvassák, t. i.: *Adjátok el a ti jószágaitokat és adjátok alamizsnát s szeressétek romolhatatlan és elfogyhatatlan kincseket.* Ekkor elszomorodnak és igen sokan eltávoznak az Úrtól. Ennek az oka az is lehet, hogy nem értik meg az Úr akaratát és nem mennyei kincseket értenek szerezni a földi jószágok árán, hanem azt hiszik, hogy a hamis szegényeknek kell mindent adni. De ez nem az Ő akarat, hogy a naplopók és részegeseknek, meg a hitetleneknek adjuk a jószágainkat. Hanem igyekezzünk mindennel jót tenni, kiváltképen pedig a mi hitünknek eseléseivel. (Gal. 6, 10.) A mennyei kincseknek szerzését pedig az Evangélium terjesztésével, lelkek megmentésével érhetjük el. A csaló, az ingyenlő hamis lelkeket pedig utasítsuk rendre. (Thess. II, 3, 10.) T. i. aki nem akar dolgozni, az ne is egyék.

Mert sok hamis keresztyének jönnek és kölcsönöket kérnek, de azt soha vissza nem adják. (Róm. 13, 7.) A 37. zsoltár 21. verse írja, hogy: *Kölcsönt kér a gonosz és meg nem fizet.* Ne hagyjuk kihasználni magunkat az olyanoktól, kik azt állítják, hogy ismerik az Istent, de az ő cselekedeteikkel tagadják. (Titus 1, 16.)

Adjátok, néktek is adatik. Az igaz hívőket megismervén, osszszuk meg velük javainkat. Mert azokkal egy test vagyunk a Krisztusban. Az igaz hívők csak a tehetetlenségük esetén, csak a legszorongatottabb helyzetben fordulnak segítségért lelki testvéreikhez. Sőt az igaz adakozó atyafiak meg sem várják az igaz szegények kérelmét, hanem látva azoknak helyzetét, kérelem nélkül is intézkednek. Az igaz adakozók menházakat igyekeznek fenntartani, ahol az igaz szegények otthonra találhatnak. Kedves testvérek, törekedjünk mi is több szegénynek otthont készíteni az ország különböző részeiben.

De különös gondot fordítsunk a lelki éhez~~és~~ és szomjúsokra és juttassuk nekik az Élet kenyerét és vizét. Küldjük a szabadságot a

Az eltűntek.

Egy nyáresti háziáhitaton az első Thessalonika-levél negyedik részét olvastam enyémmei. Mielőtt nyugovóra tértem volna, támlásszékekben kényelmesen elhelyezkedve, elgondolkodtam a bibliai rész utolsó versei felett. Míg így gondolatokba merültem, mely álom leptem meg. Csodálatos álom volt; szellemem éber s gondolkodóképességem is mindamellet éles és tiszta maradt. Azt álmodtam, hogy kora reggel felébredtem és nagy csodálkozásomra nem láttam feleségemet magam mellett. Azt hittem, hogy a mellékszobában van; vártam pár percig. Amikor ezután sem jelentkezett, felkeltem és felöltöztem. Feleségem ruhái úgy feküdtek, ahogyan este levette. Meggyőződésem szerint valahol a házban kellett neki tartózkodnia. Így tehát leányunk, Julia szobája felé tartottam, abban a re-

ményben, hogy feleségemet ott találom. Mivel többszöri kopogtatásomra sem érkezett válasz, beléptem, de sem feleségem, sem leányom nem volt a szobában. „Különös! Igazán nagyon különös, — mondtam magamban — vajjon hol lehetnek ők ketten?” Azután fiunk, Frank szobájába léptem s őt már felöltözve találtam, ami — a kora reggelt tekintve — szokatlan dolog volt nála. Említette, hogy nagyon nyugtalan éjszakája volt, azért kell ilyen korán. Elmondtam anyjának és testvéreinek megmagyarázhatatlan eltűnését s kértem, kutasasson fel utánuk az egész házat. Azután siettem befejezni öltözködésemet. Kis idő múlva szobámba jött a fiam és jelentette, hogy az eltűnteket hiába kereste az egész házban. Az ajtók is még éppen olyan gondosan vannak belülről bezárva, mint előző este. Egyikünk sem tudta, mit szóljon ehhez; egyszerűen nem tudtuk ezt

a különös eltűnést magunknak megmagyarázni. Leányom szobáján megegyeszer áthaladva, egy asztalkán megpillantottam nyitott bibliáját. Egy különlegesen aláhúzott vers öltött itt a szemembe: „Azért legyetek készen ti is, mert oly órában, melyben nem gondolnátok, jő el az embernek Fia.” Feleségem ezeket és a Bibliának hasonló szavait állandóan az Őrnak az ő hívei számára való eljövételére vonatkoztatta — I. Thess. 4, 13—17. szerint; míg én mindig oly figyelmeztetést olvastam ki ezekből az ígéből, hogy a halálra kell készen lennünk. De nem akarok eltérni a tárgyaltól. Fiammal abban egyeztünk meg, hogy még reggeli előtt fogunk legjobb barátainknál utánuk érdeklődni. Hogy szeretneinket felkutatthassuk, különböző irányba szédítünk el. Első utam E-néhez, feleségem egyik testvéréhez vezetett. Férjével együtt egyházas, derék, jó emberek vol-

lelki fogságban levőknek. Necsak a fölösleget adjuk az Evangéliumot hirdető munkálatokra, hanem mindenünket. Amint a dicsőretet nyert özvegy cselekedte. (Márk 12, 41—44; Lukács 21, 1—4.) S így szerezzünk elfogyhatatlan kincseket. (Lukács 12, 33.) Egy igaz hívő kertész sok dorgálást kapott a félhívő gazdájától azért, mert minden kerestetét az Úr ügyeire adta. Egyszer a gazdag gazda álomban a mennyországba jutott és egy angyaltól megkérdezte: Kie ez a gyönyörű palota? Az angyal azt felelte, hogy a te kertészéd. S ő kérte az angyalt, mutatná meg neki, milyen palotája van neki. Ugyancsak meglepődött, mikor az angyal megmutatta a szegényes kis házikót, ezzel a megjegyzéssel: Te csak ilyenre adakoztál. Ezen álmom után jobban kezdett adakozni.

Adjatok, néktek is adatik!

E. W. M.

Sokan nem értették, hogy miért kérik jelen lapunk. Most láthatják, mi szerint e példány két lapot tesz ki.

tak, csak kissé világiasak. Több-ször kellett csemetnem, ami türelmetlenné tett. Végre maga a sógornóm jelent meg az ajtónál. Nagysokára való megjelenését avval mentegette, hogy ezen a reggelen nagy kelemetlensége támadt. Neki kell elkészítenie a reggeli, mert fiatal néger szolgálója, akit pedig mindig jó kereszténynek tartott, csúnyán megrévalta. Ugyanis felkelt és elment anélkül, hogy tüzet rakott, vagy csak egy szót is szolt volna. „Amit amellet egyáltalán felfogni nem tuduk, ez az, hogyan jutott ő ki a házból. Az ajtók mindenütt erősen bezárva, a kulcsok belülről vannak a zárban épp úgy, amint azt tegnap este hagytuk, amikor kedélyes társaságunkból, akikkel játszottunk — hazajöttünk.“
„Valóban, ez nagyon különös“ — feleltem s elpiondítam korareggeli jövelelem céljait. Amikor meghallotta feleségem és leányom titokzatos eltűnését, oly

A sietésről.

Finn közmondás: „Isten nem teremtette a sietést.“

Első tekintetre meglep minket ez a megállapítás, mert úgy véljük, hogy az a derék ember, aki főrekszik és szorgalmas. Amde hamar eszünkbe jut, hogy a törekvő és szorgalmas ember nem szokott sietni, hanem nyugodt, mindig dolgozik, mikor annak ideje van, tehát nem kell sietnie. Ellenben a rendetlen embert és a hanyagot annál gyakrabban láthatjuk sietni, be akarván hozni, amit elmulasztott. A sietve végzett munka elhamarkodott, felületes és ritka esetben jó. A siető ember rendetlen. A rendetlen ember siet. Látjuk tehát, hogy a sietés aligha lehet Istentől, hanem inkább az ördögtől, mert mindenki saját maga tapasztalhatta már, hogy sok baja, szenvedése volt már a sietés miatt. A családnak jól bevált módszere, hogy siettetni kiszemelt áldozatát, nehogy ideje legyen a megmondolásra.

Nézzünk Istenre, Jézusra: Ő nem siet. Követőit nem tanítja sietésre, hanem várára, türe-

lemre, hűségre tanítja és neveli. Jézus azt mondja: „Legyetek tökéletesek, miként a ti mennyi Atyátok tökéletes.“ (Máté 5, 48.) Isten nem egyoldalúan tökéletes, hanem minden tekintetben is az. „Mert tetszett az Atyának, hogy benne lakozzék minden teljesség.“ És mert a tökéletesség igen sokfelé kiterjed, ezért csak lépésről-lépésre valósulhat meg bennünk, ehhez pedig időre van szükség. Mikor már meglesz a teljesség, nem lesz szükség az időre. Az Irás mondja is: „És idő többé nem leszen.“ (Jel. 10, 6.) Amikor az örökkévaló tökéletességre eljutunk, megszűnik az idő magától. Ami tökéletes, az örökkévaló, nem romlik. Annál nem számít, hogy száz éves, ezer éves, vagy millió éves, mert mindig van. Isten neve: van. Mikor Mózes megkérdezte az égő csipkebokornál az Urat, hogy mi a neve, akkor Ő azt felelte: *Vagyok.* (II. Mózes 3, 14.) Isten tegnap és ma és mindörökké ugyanaz, nala ninesen változás vagy a változásnak árnyéka. Istennek tehát semmi szüksége nincs a sietésre, tehát nem is akar a sietésre tanítani.

nagy izgalom fogta el, hogy hamar másra tereltem a beszélgetést; velük óhajtanék kávézni, mert még magam is reggeli előtt vagyok. Férje a dolgokról értesülve, viccelni kezdett. Véleményem szerint feleségem bizonyára alaposan meg akar tréfálni. Célja, hogy én hamarabb fölkeljek. Arról biztosított, hogy a hiányzók csak elbújtak valahol a házban és hazatérésemkor már biztosan megtalálom őket.

Asztalhoz ülve megjegyezte sógornóm: ma feketén kell meginni kávévankat; tejesemre ugyanis, aki máskor a pontosság maga volt, szintén cserbenhagyta őt.

Ekkor csemettem és Frank fiam lépett be a szobába nagyon izgatottan. Barátok és ismerősök-nél hiába kutatott anyja után. Emellet majdnem mindenütt ugyanazt a megütöztetés és nyugtalanságot találta. Mindenfelé keresnek eltűnt hozzátartozókat. Most házunkból jött, ahol a cse-

lédleányt egyedül találta, aki egészen meg volt zavarodva eltűntek holléte iránti kérdézősködőktől. Az utcán izgatott embertömeg látható, ide-oda szaladgálva, sokan keresvesen sírnak és jajgatnak. Ekkor már sógorem, E. is nyugtalanoknál kezdett. Elmesélte ismerősövel való előző napi beszélgetését, akit vallási dolgokban nagyon túlnőzának tartott. Az illető azt magyarázta neki, hogy manapság a legtöbb egyháztag csupán névleges keresztény, aki jobban hódol a gyönyörnek és világi élvezeteknek, mint Istennek és hogy a lelki dolgok iránti zék a legtöbbnél majdnem teljesen kihalt. Azt is állította, hogy ha a Krisztus testéhez tartozó élő tagoknak száma betelik, akkor eljön Jézus. Eljön, mint az éjjeli tolvaj az öviért, úgy az élő, mint a holtaké, hogy őket a levegőn át magához felvigye. Ez hírtelen, egy szempillantás alatt fog történni; és jóllehet egyidejűleg

Annál inkább van szüksége a sietésre az ördögnek. Ő siet, tombol és erőszakoskodik, mert tudja, hogy nem sok ideje van. Tehát siet. A hüllen sáfár siet, mikor érzi a számonkérést. Siet és siettel; azt mondja: „Hamar írj ötvenet a száz helyett!” (Luk. 16. 6.)

A sietésnek legnagyobb veszedelem a vele járó meggondolatlanlanság; nincs benne semmi bölcsesség. Nem tudok elképzelni egy bölcsent, aki siet. Buzgónak lenni és sietni, az két különböző dolog. Lassan járd, tovább érsz! A siető ember hasonló a siető lóhoz. Mikor a kocsi a lejtőn lefelé szalad, az istráng laza. Bezzeg nem siet a ló és nem laza az istráng, ha hegynek megy! Éppen úgy a jó hívő is. Aki a keskeny úton, hegynek megy, nem siethet.

A világ rohan, siet, rekordot hajszol. Ő ugyan nem hiszi, de mi tudjuk, hogy nem sok ideje van és ezért diktálja az iramot e világ fejedelmé. A világ az ő Jézus nélküli rohanásával semmi maradandót nem alkothat. „Ná-lam nélküli semmit sem cselekedhettek.” (Ján. 15. 5.) A világ a sietés által kizárja magából a

bölcséséget és annak hasznát. Idősebb, nyugodtabbá lett embert nem használhat, mert nem győzi az iramot. Amerika a gyorsaság, sietés hazája; mégis minden természeti kincsekben való gazdagsága ellenére azt állapítják meg ittjárt amerikai testvéreink, hogy ott is éppen olyan a helyzet, mint máshol. A nyomor ott is nagy. Láttam egy fényképet, melyen a chicagói tanítók tüntető tömege volt, akik már félve nem kaptak fizetést.

Saját magunkon tapasztalhatjuk, hogy Isten nem szereti a sietést. Nem vagyunk még tökéletesek és ha nem veszünk magunknak időt a meggondolásra és arra, hogy az Úrnak vezetését kérjük; elsieljük, elrontjuk a dolgot. A siető mindig megszegyenül. Legtöbb balesetem a sietés miatt történt és többnyire a lábam sérült meg, az Úrnak intéseként: ne siess! Egy budapesti régi nagy cégnek bölcs vezetője így szólt gyakra: „Csak nyugodtan! Sohasem volt jó a nagy sietség.”

A mi asszonyaink azzal akarják igazolni az ima és az igével való foglalkozás rovására való buzgólkodásukat: hogyha Márta

is leült volna Jézus lábaihoz, Mária mellé, akkor Jézus éhes maradt volna. Ez nagy tévedés. Mikor Jézus a Jákób kútjánál beszélt a samáriai asszonnyal, akkor is fáradt volt és éhes. Mégis mikor megjötték tanítványai az időközben szerzett étellel és kínálták neki, mondván: „Mester, egyél! Ő pedig monda nékik: Van nékem eledelem, mellyel éljek, melyet ti nem tudtok.” (Ján. 4. 31—34.) Ki merné Jézust vádolni és azt gondolni, hogy mi-alatt Jézus ez ígéket mondta, az-alatt mohón nyult testi étel után, mert éhes volt? Ne gondoljuk-e inkább azt, hogy Jézus azért gyakorolta magát a böjtölésben, hogy sohasem adjon előnyt a testi eledelnek a lelki, szellemi eledel fölött? ... Negyven napig nem evett, nem ivott, mielőtt a nagy munkájára elindult, hogy erősen tudjon megállni a kísértésekben.

Isten gyermekének nincs szüksége a sietésre. Attól a pillanattól kezdve, hogy megtért és szívét átadta Jézusnak, semmi szüksége nincs többé a sietésre. Ő már újjaszületett és az ő élete elrejtett Jézusban, aki elvégzi, hogy örök élete legyen és senki ki ne

trombitaszó és arkangyal szava fog felhangzani; ezt senki sem hallja meg, csak azok értik majd, akik az elragadtatásra képesek lesznek. Akkor megy végbe az, amit Krisztus e szavakkal hirdetett: „Akkor ketten lesznek a mezőn, ketten örölnék a malomban, egyik felvétetik, a másik elhagyatik.” „Attól félek, — tette hozzá sógorom szomorúan — hogy ez ma éjszaka bekövetkezett és mi a visszamaradottak közé tartozunk.”

Ezalatt már meglehetősen előrehaladt az idő és ki-ki dolga után látott. Frank elősietett, én pedig szívzorongva követtem. Az utcán mindenült szokatlan nagy számban láttam férfiakat és nőket. Arcukon mély fájdalom tükröződött. Az ületeket a város üzleti negyedében nagyrészt ki sem nyitották, de a többinek sem akadt sok dolga. Az italmérések és koreszmák természetesen mind nyitva álltak, mint máskor; de itt

is csoportosan álltak férfiak, lát-hatólag komoly beszélgetésbe merülve. Hivatásom színhelyére érve, jelentésként nekem, hogy sem könyvelőm, sem öreg háziszolgám, aki már évek óta állt szolgálatomban, nincsenek itt. A jelenlevő alkalmazottak tunyán áll-dogáltak; és nekem egyáltalán nem jutott eszembe ezért meg-fedni őket. — Előző nap meg-egyztünk egy fiatal, derék mes-teremberrel, akinek szándékában volt a városon kívül eső kis tel-keket megvenni, hogy ma lebo-nyolítjuk az ügyletet és az okmá-nyokat elkészítettjük a jegyzővel. Pontosan megjelentem a helyszí-nen, ő azonban nem jelent meg. Így őt is az „eltűntek” közé szá-máláltam. A jegyzőtől a keresked-mi kamarába mentem. Ott oly nagyszámú kereskedőt találtam összegyűlvé, amelyet hónapok óta nem láttam. A vevők és eladók üzletkötésének máskor színes és hangos képe, az írások és kifu-

tófiúk sürgölődése, ide-oda fut-kározása ma hiányzott. Valami komor, szorongó érzés lepte meg az egész társaságot. Egyértelmű-leg határozták el, hogy „tekintet-tel a városban uralkodó zürza-varra, minden erre a napra es-dékes kifizetések és szerződések számára háromnap haladék bi-ztosítandó”. Céltalan lenne mind-azon okokat felsorolni, amellyel a reánk szakadt szerencsétlenség-nek magyarázatot adni igyekez-ték. Abban mindnyájan meg-egyztünk, hogy ez a megröbál-tatásunk természetfeletti, mely ál-tal mi visszamaradottak sújta lettünk.

Aznap este minden templom-ban volt istentisztelet, bár az em-berek nem értették, mert minden-kit a megröbáltatása oka és je-lentősége érdekelt. Azt szerették volna tudni, van-e számukra még remény, vagy pedig már vége mindennek. Többen hiányoztak hlkészek, prédikátorok közül is,

ragadja őt az Ő kezéből. (János 10. 28.) Akinék örök élete van, miért kellene annak bármikor is sietni? Ha „Minden, minden nékem Jézus” és Ő az én szívemben van, hol volna még valami ami miatt sietni kell? Vagy talán Jézus mondja valamikor, hogy: süss? Isten a bűnösnek is csak azt mondja: „Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek

a ti szívetekeket.” (Zsid. 4. 1.) Jézus csak arra int, hogy buzgók legyünk, ne kövessünk el mulasztást, ne legyünk restek, *teremjünk jó és sok gyümölcsöt, szóval: szeressük Őt teljes szívünk-ből, teljes lelkünk-ből, teljes elménk-ből és minden erőnk-ből; — de a sietést sehol sem ajánlja az Ige.*

id. Gábos.

Szent Lélek munkája.

A Szent Lélek kettős munkát végez: munkálkodik a jelen élet számára és munkát végez az örök élet számára. Mindkét tevékenységét az emberi lelekben végzi. Újjá szül az örök életre. (János 3. 5.) Felruház mennyei erővel a jelen életre. (Csel. 1. 8.) Az előbbi esetben munkája titkon való, anélkül, hogy magát kinyilatkoztatná. Az utóbbi esetben a víztől és Szent Lélektől újjászülött lélekben a Szent Lélek keresztség formájában, teljes fenszében szemlélteti önmagát, annyira, hogy az apostoli korban is e ponttól számították a Szent Lélek vételét. Nem is csoda, ha ma

is sokaknál a a balvélemény honosodott meg, hogy a Szent Lélektől való újjászülés egy a Szent Lélek keresztségét. Vannak, akik a víztől való újjászülést a vízkeresztséggel tévesztik össze, illetve azonosítják. E fel fogás téves.

A vízkeresztségben részesülőnek már azt megelőzőleg meg kell hálni a bűnnek és egy új életre feltámadni. Mint megtért részesedhet a Római levél 6. rész 4. versében leírt igazi keresztségben. A keresztség előtt tehát be kell következnie az újjászülésnek. Az újjászülés pedig víztől és Szent Lélektől történik.

Vajjon a víz nem a Jelenések könyve 21. rész 6. versében említett víz-e? „Én a szomjúhozóknak adok az élet vizének forrásából ingyen.” „Felele Jézus és monda néki: Mindaz, aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjúhozik; valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik”; hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne.” (János 4. 13—14.) „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged igaz Istennek lenni és kit elküldtél, a Jézus Krisztuz.” (János 17. 3.) Tehát ez a víz az örök életre buzgó víz, amelynek újjászülő ereje van. De hogy e víz örök életre buzgó viznek kútfeje legyen tenned, ezt valakinek ki kell munkálni benned. Ez nem emberi, hanem isteni munka. Már pedig, hogy a megtérés igazságát megértésd, lelkedben megszorodva bűnbánatot tarts, ezt nem elmednek vagy jó belátásodnak, hanem a jelen időkbem megnyilatkozó Istenségnek, a Szent Lélek munkálkodásának köszönheted.

A víztől és Szent Lélektől újjá

bár mások megszokott módon ott álltak szöszékükön. De istentiszteleti rendről és fegyelemről szó sem volt, inkább nyugtalanság és zűrzavar uralkodott ott. Szemrehányások és kölcsönös vádaskodás lelki vezetők és egyháztagok között, napirenden voltak. Utóbbiak megállapítása szerint, ha a lelkeszek közelettségüket teljesítik és gyülekezeteiknek egyszerűen csak a biblikus igazságokat hirdették volna, ahelyett, hogy őket filozófiai és erkölcsi prédikációkkal álomba ringatják, akkor nem lennének most ebben a szomorú helyzetben. Templomunkban sok olyan embert láttam, akiket mások majdnem sohasem látni. Lelkésünk az embereket éppen megnyugtatni igyekezett, arra kérve őket, uralkodjanak érzéseik felett, akkor megpróbál beszédet intézni hozzájuk. Amikor már bizonyosfokú csend uralkodott, a következőket mondotta: „Az én szívem ezer sebből vérzik ama

mély együttérzés folytán, amelyvel nyomorúságokkal szemben viseltem. Afeletti fájdalom, hogy emez áldatlan helyzet előállásában én is bűnrészesnek érzem magam — leírhatatlan. Senki sem tudja azt a keserű csalódást átérezni, mely munkám eredménye láttán engem elfogott. Szememre hányják, túlsokat beszéltem volna e világnak, nagyon keveset a túlvilágnak dolgairol és a bekövetkezendőkről. Emellett teljes bizonytalanságban hagytalak fiteket a tekintetben, hogy a minket ért megrázó csapás bekövetkezése mindenkor várható volt. Erre csak azt felelhettem, hogy én semmi mást nem tanítottam, mint amit én teológiai tanárimtól nyertem. Kollégáim többségével együtt szilárdan hittük, hogy ez az isteni Ige tanítása. Most persze be kell ismernem ebbeli nagy tévedésemet. Mert a történetek után már nem kétséges előttem: Istennek Igéjét a szó szoros

értelmében kell venni. Nyilvánvaló: amit Isten mond, azt pontosan kell venni. Reformátori munkám, a tinalatok töltött lelkeségem ideje alatt annyira igénybevettem, hogy a jövendőlések tanulmányozására nem tudtam egyébként annyi figyelmet fordítani, mint amit ez a súlyos és nagyfontosságú tárgy megkívánt volna...”

Ekkor hirtelen kialudtak a lámpák a templomban és egy oly borzalom kiáltás támadt, hogy megrémülve ugrottam fel és — felébredtem! Feleségem támlászkemből való hirtelen felszökkenésemből megijedt és aggódva sietett hozzám. Hogy megőrültem az ő láttára. Így mindaz a borzalom, amit székemben ülve végigéltem, csak álom volt tehát! De minél tovább és minél többször gondolkodtam fölötte, annál komolyabbak, jelentőségtejesebbek lettek számomra az Írásnak amaz igazságai, amelyekkel ál-

születni annyi, mint e két nem közreműködése által, illetve e két tényező együttes munkálkodása révén, régi, feslett életünk-ből egy dicső életre megújulni.

Felmerül tehát az a kérdés: „Mikor áll be tulajdonképen az újjászületés? Hogy érthetőbbé legyen a dolog, példázatra kényszerülünk. Hasonló az ember életén az életet magába záró gabonamaghoz, amely a magtárban az új életre keltő lehetősző hiányában élettelennek látszik a szemlélő előtt. Ha azonban alkalmas körülmények közé kerül, újjá éled. Megindul benne az élet.

Mire van szüksége egy egészséges magnak, hogy újjáéledjen? Két dolgra: nedvességre és melegre. Ha e két tényező egyesül a magban, változás megy végbe, egy folyamat, mely után a mag héja széjjelválni kényszerül. A burkolattól szabadabb lett magból új élet sarjadoz; megszületett a növény. Attól eltérte, hogy e folyamat a föld felett vagy a föld alatt történt-e.

Minden emberben ott szunnyad az örök élet csírája, csak alkalmas körülményre vár, hogy kisarjadjon. Itt is két nemre, illet-

mom átszőve volt. Mélyen vésődött be lelkebe: mennyire azon mulik minden, hogy derekaink felövezve, lámpásaink meggyújtva legyenek és minden időben készek legyünk megállani az embernek Fia előtt!

Chr. Jung.

Ezt üzenjük Amerikába; Kedves előfizetőinknek utó- és előfizetéseiket nem szükséges magyarországi címünkre irányítaniok, hanem legcélszerűbb amerikai megbízottunk alábbi címére küldeni: Rev. John Lerch 307. S. Green Ave, Detroit, Mich. U. S. A. — A Szeretothonnak szánt küldeményeket is küldhetjük a fenti címre, természetesen az összeg rendeltetését pontosan megjelölve, nehogy zavar álljon be. Az Úr áldása legyen amerikai előfizetőink egyre szaporodó táborán.

ve tényezőre van szükség, hogy az újjászületés beálljon. Az egyik a víz, az örök Ige, a másik a Szent Lélek. (János 3, 5.) E kettő, ha találkozik a szívben, beáll a változás, egy bizonyos folyamat, mely után megtörténik az újjászületés. A magban újjá éledt csíra megszabadul a maghéj ellenálló erejétől s megszületik az új növényke.

Amidőn a lélek megszabadult az őt fogvatartó gonosz hatalomtól, meglehet az első lépést az örök éledt Úra felé, már megtörtént az újjászületés, az előbbi állapotból való kilépés. Függetlenül attól, hogy az újjászületett egyén eljut-e a fejlődésre vagy a növekedésen át a megszentelődésre, illetve az örök, dicső életre.

Ha valaki újjá született víztől és Szent Lélektől, a lehetősége megvan arra, hogy megláthatja Isten országát. Miként az újjáéledt gabonamagnak, hogy teremjen gyümölcsöt a gazda tárháza javára. Hogy pedig terem, az még az újjáéledéstől kezdve sok egyéb körülményektől is függ.

Az ember, kinek csak bibliai, teológiai ismerete van, olyan, mint a nedvességet nyert, de meleget nélkülöző mag. Az evangéliumot tudja, nála az írás pusztá elmélet. A Szent Lélek melege pedig nem juthat jégcsirtekkel borított szívéhez. Hiába szívta meg magát nedvvel, tudománytal, életre nem kelhet, az enyészet martalékává válik.

Egy másik mag alkalmas talajba jutva, kellő nedvet és meleget nyer, és újjá éled. De ha fellette egy áttörhetetlen rög nyugszik, az életet elfojthatja. Ilyen körülmények között vannak azok a lelkek, kik az evangéliumot olvassa, a Szent Lélek melegét is élvezve, felébrednek bűnállmukból, a Golgothán bűneikből megszabadulnak, vagyis újjászületnek víztől és Lélektől, de ha az egyházi dogma súlyos röge rájuk nehezedik, az alatt össze-vissza kúsznak és fondónak, de gyümölcsöző életre nem tudnak eljutni.

Van mag, amely rögmertes talajban a nedv és meleg által újjáéled, talaj fölé kerül, ahol már nemesak nedvet és meleget, ha-

nem éltető napfényt is kap, mint a gyümölcsözős éleghedhetetlen feltétele. Ilyen az a hívő is, aki víztől és Szent Lélektől született, mint a mag nedvtől és melegtől. De mint ilyen, érzi a napfényt, illetve a Szent Lélek keresztség hiányát, a mennyei erőt, mely gyümölcsözővé teszi életét. Addig tőr az Úrhoz, könyörög kitarotán, míg a Szent Lélek napja teljes fényével be nem ragyogja életét. Addig tusakodik, míg Szent Lélek keresztséget nyer. Az ilyen lélek újonnan született víztől és Szent Lélektől is megkereszteltett Szent Lélekkel. (Máté 3. r. 11. vers.)

Valaki azt mondhatná nekem, hogy Szent Lélek keresztség nélkül is lehet gyümölcsöt teremni. Igaz, én is láttam már veremben burgonyát, amely a tavasz beálltával nedvességet és meleget kapott és megindult benne az élet. Napfény nem ért hozzá és mégis vagy háromszor olyan hosszú szarát hajtott, mint a szabadba ültetett. Napfény ugyan nem jutott hozzá mégis hozott apróbb-nagyobb burgonyácskával. A gazda az ilyen termésnek nem igen örül, mert tárháza ezzel nem igen lenne biztosíttva.

Víztől és Szent Lélektől újjá lehet valaki születve, teremheti a megtérés gyümölcsét is, de ha valaki a tökéletességre vágyik, — a mi Krisztus Urunk parancsa is (Máté 5, 48.) — annak Szent Lélek keresztségre is szüksége van.

Egy újabb ellenvetés: Van Szent Lélek által keresztelt is, ki még oly gyümölcsöző élettel sem rendelkezik, mint aki azt nélkülözi vagy mellözi.

En is láttam már újjáéledt magból gyönyörű növényt, mely egy darabig szépen fejlődött, majd később féreg rágta el gyökerét. Egy darabig sárgult, silylödött, míg végül kiszáradt. Látom olyat is, mely kibírta e hasonló bántalmakat; bárha betesárgult is, de újból megerősödvé, gyümölcsözőtt bőven.

Vannak határok, nagyobb területek, ahol végigvonul a fagy vagy a jégverés, de a megmaradtak dús termést hoznak.

A mag földre jutva, ha ott ned-

vet és meleget nyer, életre kel és igyekszik a föld fölé. Hasonlóan a lélekben is megindul az új élet, ha az örökkévaló Ige (víz) és a Szent Lélek elkezdhetik együttes működésüket. Az ilyen lélek kell, hogy fölfelé törekedjen szüntelen. A föld alatt a növényt a nedv és meleg mozgatja. A föld felett a napsugár, a fény is hozzájárul a neveléshez. Miként a virág kinyitja kelyhét, a tányérróza terméssel rakott tányérját állandóan a nap felé fordítja, hogy a fény és hőség az megérlelje, ugyanúgy a Szent Lélekkel keresztelt is kell, hogy a Lélek sugaraival éljen szüntelen. Mert ha a tányérróza lehajítja fejét, megromol, gyümölcse nem érlik meg. A Szent Lélekkel keresztelt, ha nem enged a Léleknek, elvész.

Tanuld meg, lélek, hogy az Úr megadja a lehetőséget, de erőszakkal nem fog üdvözíteni. A Szent Lélek keresztiséggel nagy lehetőséget nyertél a teljes megszentelődésre, de ha te e lehetőséget nem használod ki, még pedig jól, sohasem juthatsz el a szentségre. Pedig szentség nélkül senki sem látja meg az Urat. (Zsidók 12, 14.)

Van ember, ki a kevés földön jól gazdálkodva, könnyen él, míg más a nagy területen is éhezik. Van, aki Szent Lélek keresztiséget nyerve sem tud oly magaslatra eljutni, mint más anélkül.

„Azért hát mindenikünk maga ad számot magáról az Istennek.” (Róm. 14, 12.)

Bernhardt Gyula.

Szándékunkban volt e lapba a magyarországi összes igehirdetők fényképét közölni, leginkább az elmaradt konferenciái csoportkép pótlására. Felkértünk minden lelki munkást, hogy küldjön be egy igazolvány-kép nagyságú fényképet e célra. Sajnos, erre csak ötven százalékban jutottunk el s ennél fogva a beküldött fényképeket sem közölhetjük. Felkérjük mindazokat, akik felhívásunkat az ideiglenes elmulasztották, vagy nem olyan alakú fényképet küldtek, mint kértük, úgykezzenek mulasztásukat a legrovidebb úton rendezni, mert a fényképekre akkor is szükségünk van, ha lapunkban nem közölhetnénk.

A gyümölcstermés ideje.

(Máté 21. 43.)

Fenti igék hallása gondolkodásra készít mindenkit, aki az Úr Jézus kijelentéseit igaznak és szentnek találja. Fizikai életünk erős bizonyítékát adja: amikor anyagilag elesettek, éhesek, rongyosak vagyunk, vagy kereset nélkül állunk, szinte sóvárgunk munka után, hogy egy kis kenyér, ruházat kerüljön a házhoz. Egyszer feltűnik egy varatlan személyiség, aki megszólít minket: „Akarsz-e dolgozni?” Menyire kap az illető megszorult egyén rajta! És íme, az ismeretlen

részt nem szolgáltatjuk be. Az egész területet gaz lepi el, restek vagyunk még saját szükségemk kitermelésére is. De eljön egy nap, amikor az Ismeretlen Úr látogatását teszi nálunk, annál is inkább, amennyiben különösképpen találja rendkívüli hallgatásunkat. S midőn látja a gazdálkodást, ki-tesz minket a szép keriből, melybe helyezett és állapotunk a régi, sőt annál nyomorultabb lesz.

Idéztünk az Úr Jézus véleményét hozza egy oly nép iránt.

A szolnoki keresztelendők. (Lap 6. sz.)

jöllevő reánk néz és látja meggyötört, szármalás állapotunkat, megsajnál és kisegít, kitisztít minden nyomorból és szennyből, módot ad nekünk saját gazdaságából, melyből tetszés szerinti birtokolhatunk és Ő nem szabja ki határozott alakban annak árát, hanem a bérletfizetés összegének és idejének megállapítását, illetve meghatározását is reánk bízta. Mi egy ideig örvendünk, hálálkodunk, később elfeledjük irgalmas Urunk hozzánk tanusított határelan jóságát. Elfelejtjük a régi és új közötti különbséget, szentes helyzetünket, ahonnan Ő kiemelt. „Kinyílik a szemünk”, túl megyünk a megengedett határon, helytelenül gazdálkodunk, Urunkat megtisztelő gyümölcs-

mely kiváltságos előnyöket élvezett Isten kebelén, melyet maga választott. Egyiptomból hatalmas karjával kihozott, ahol pogány dinasztia sötét rabigája alatt nyögtek. Örökséget szerzett nekik, milliós nemzeteket söpört el útjukból, behelyezte őket Kánaán hegyvölgyes aranyországába, hogy a mózesi törvény áldozati oltárával bevilágítsák a környező pogányság vaksötét siktárait, kiszorítsák a bálványisteniséget és zendüljön országokra az erős Isten dicsőítése: „Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az Ő kegyelme.”

El is hangzott, megcsendült bele hatalmas királyok füle, de csakhamar megszűnt a jó gyü-

mőlestermés és minden hitvány-ság gazos bokra verte fel a Sinaíhoz: a fénylő és tüzelő Istenhez vezető út. Később át-áttört rajta a vadon egy-egy prófétája, hogy az elfelejtett Istenlőt, az irtalmas bérbeadótól meg hozza a bérlőknek kijáró üzenetet. Meg is kapta érte a díjat: kín, börtön, száműzetés vagy halál alakjában.

Évezredek peregtek. A régen elbukott és elárverezett Izráél még mindig nem ismerte fel nagy tartozását, nem érlette meg a mennyei üzenetet, így megvetetté és kihalttá vált a prófétai szó: nem volt ember, aki üzenetért tört volna át a rengetegen.

Egy napon angyalok danája hangzik. Vendége van Izráélnek. Az ember nem ment már Istenhez — jött az Isten az emberhez: a bérbeadó elküldötte szerelmes, egyetlen Fiát, hogy a megátalkodott bérlőt jobb belátásra bírja. „Ezt talán megbecsüljük”, — véleményezte az Úr.

Nem így lett. Amikor a Fiu végignézett a kertben, látta, hogy az Ó halála sem kerülhető el. Hozzákezdett munkájához: irtotta, pusztította a gatz mindenfelé. Szerelme friss harmatával öntözgette a tövisektől megtisztított kicsiny területet, melyet féltő szeretettel gondozott és gyarapított. Volt már egy hely, ahol az Atya dicsőítése hangzott, ahol felállította a fényszórót az egész bűnös világ számára. Utakat szerzett a kietlenben, melyen zarándokok bánatos csoportjai vonszolják fáradt lelküket, testüket az Élet és Fény középpontjához...

Megölték Öt is. Meghalt. Gyü-lölették tájékoz sereg — a bérlő — kísérte ki utolsó útjára. „Micsoda merészség!? Még Isten Fiaának meri magát vallani!” — káromolták.

Meghalt, de utat hagyott maga után. Utat nyitott a pusztán keresztül az Atyához. Az elárverezett bérlőt pedig szétszórta, és védelméből teljesen kizárta az Úr...

Egy kis bánatos sereg maradt a kertben. Egyszerűek, sőt szegények. Gyáván tekintgetnek körül, majd elkeseredett rimánkodásba kezdenek, míg egy napon lúz

csapott le a megnyitott úton és mindannyian felelevenedtek. Kő-tínd szerezett velünk az Úr: „Men-jetek és szerezetek új örökösö-
két gazdaságom birtoklására.” Szétfutnak. Egy napon megindul az emberözön. Nemesak az elté-
vedt és kicsapott Izráél elhagyott gyámoltalanjai, hanem görögök, rómaiak, szírek, szercesenek, egyiptomiak és nini, igaz volna ez!?! — a sok száz nyelvű nép között a magyarok is — letele-
pednek az Isten kertjében. Így kerültünk oda te is én is, kedves testvérem. (Ap. csel. 28, 25—29; Róma 10, 20—21.)

Mily elragadó is számunkra itt az élet! Csakhogy az Úr figyel-
mezt minket arra, hogy ne le-
gyünk tétlenek az Ó kertjében,
mert akkor ismét belep minket
a gyom. Nem elégséges örven-
dezni a gyülekezet jó állapotán,
hanem fáradozni és munkál-
kodni kell azért. Ha egy szép
kertbe belépünk, meglep minket
annak kelleme, szépsége, de el-
feledkezünk arról, aki azon sokat
fáradzik, nehogy eltorzuljon a
kert. Szorgos munkáskezek fára-
doztak ezen és meg lett a méltó
gyümölesse fáradozásuknak. Ilye-
nek voltak az Úr kertjében Pál,
Kéfás, Apollós, akik ültettek, ön-
töztek, gyomláltak. Ma is vannak
e célra kiválasztott eszközei az
Úrnak. Becsüljük meg őket, sőt,
vegyünk részt fáradozásaikban.
Csak úgy egészséges vérkeringésű
a gyülekezet, ha minden egyes
tagja kiveszi részét a kertben elő-
adódó munkából. Nem azt ér-
tem, hogy mindenki prédikátor-
(igészoló) lesz, bár erre a munká-
ra eléggé élénk a pályázás,
csak persze a vizsgán sokan el-
buknak. A vizsga szintere nem
az iskolák padja, hanem az élet
iskolája.

Egyesek úgy vélik, hogy sem-
mit sem tettek, mert még nem
predikáltak. Nem egészséges gon-
dolat, mert mindenki dolgozhat
az Úr kertjében abban a munká-
szakban, melybe Isten helyezte.
Nagyon sokszor van úgy, hogy a
részünkre kiosztott munkát nem
gy szívvel végezzük, de ha az Úr
előtt kedvesek akarunk maradni,
akkor álljunk meg a mi helyün-
kön és végezzük azt, amit az Úr

reánk bízott és pedig teljes hü-
séggel és odaadással. Ha valaki
sok imaerőt nyert az Úrtól, úgy
hasznosítsa ezt a talán legmélkü-
lözhetetlenebb adományt az egész
kert öntözése céljából. Tehát itt
mindenkinek dolgoznia kell,
senki ki ne húzza magát alóla,
mert elveszti örökségét a kertben.

Mások azzal védekeznek, hogy
ők nem tudnak semmit sem
tenni, illetve nem találják fel
munkaöriüket. Ez nem lehetsé-
ges, csak keresd meg a helyedet.
Szolgáljon a következő néhány
példa megvilágításul:

Híres prédikátor öccse tett lá-
togatást egyik gyülekezetben. Úgy
a gyülekezet vezetője, mint a
többiek azon a nézetlen voltak,
hogy okvetlen fel kell kérni igé-
szolásra, mert ha a bátyja pré-
dikátor, akkor ő sem maradhat
messze mögötte. Unsólásukra fel
is ült az igészoló helyére. Mikor
reá került a sor, így nyilatkozott
a gyülekezet előtt: „Testvérek,
én nem tudok prédikálni, mivel
ezt az ajándékot nem nyertem, de
azért nekem is adott valamin az
Úr és azzal igyekezem sáfár-
kodni.” A gyülekezet érdeklődve
várta, mi lehet ez az ajándék.
„Az én ajándékom az — foly-
tatta — hogy takarítom az ima-
házat és pedig oly szívesen és
örömmel, ahogy azt mások nem.
Tehtik és boldog meglegedésem-
ben nem cserélém fel tisztsége-
met senkivel.” Igen jó hatással
volt ez a gyülekezetre, tanulhat-
tak belőle. Vajjon mi nem?

Egy gazdag ember, aki sok
gabonafőléssel rendelkezett és
általában tehető ember volt,
olyankor mondotta el szokásos
imáját, amikor fiaeskája a szobá-
ban észrevétlenül végighallgatta.
Hallgatta is egy ideig, amint az
apja így imádkozott: „Uram, ren-
deld ki a szegények mindennapi-
ját, gondolj főként szegénysorú-
s tagjaira gyülekezetünknek.” —
Végre a fiú megszólalt: „Apám,
magának nem kell ezért imád-
kozni, adott a jó Isten apának
eleget, juttasson belőle a szegé-
nyeknek is.” Az apa megszegye-
nült és azután tudta kötelességét.

Az Úr Jézus földön jártakor is
voltak olyanok, akik az ő gaz-
dagságukból szolgáltak az Úrnak.

(Lukács 8, 2—3.) Az imént felhozott esetben nagy szerencséje volt az illetőnek, hogy hallgatott gyermekére és az Úrtól való intésnek vette ezt. Így találhatta meg helyét az Úr kertjében. Van úgy, ha nem saját dolgunkon találunk minket és útba akarnak igazítani, megvetjük az intést és tovább megmaradunk a saját eszünk és akaratunk útján, legtöbbször abban a gondolatban, hogy a legjobbat tesszük.

Ki az, aki perbe száll Istennel? Ki az, aki nem veszi komolyan kötelességét?! Az tudja meg, hogy Jézus, a Fiú, a kert Őra,

most már nem szegénységben jön el, hanem mint hatalmas Őr, aki előt hűtelen szívvel hogyan állasz meg? Eljön és megnézi, miként gazdálkodtunk: termeltünk, illetve termeltünk-e sok és egészséges gyümölcsöt? Dolgoztunk? Megtettük kötelességünket? vagy mindig másra vártunk? Ha nem tettük, így szól ellenünk szava: „Fogjátok meg ezt a haszontalan szolgát és vessétek a külső sötétségre!”

Minden elmúlik, de amit Jézusért tettünk, megmarad örökre. Mit tettem én? Mit tettél te?

N. P.

A szeretet és az állatok.

„Mert jól tudjuk, hogy minden teremtettt állat velünk egyetemben fohászodik, vajúdsában kesereg...” (Róm. 8, 22.)

Mikor Isten az embert teremtetete, így szól: „Gyümölcsöztek és sokasodjatok és töltsetek be a földet és hajtsátok azt birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az égnek repdeső madarain és a földön csúszó-mászó minden állaton.” (I. Móz. 1, 28.) Az ember tehát Istentől nyert hatalmat ahhoz, hogy a földet birodalma alá hajtsa és uralkodjék az állatokon. Ezzel egyszersmind a föld és az állatok sorsát is az ember alá helyezte... Hasonlóan ahhoz, mikor Izráel a királyok uralma alá jutván, a nép sorsa is mindig az volt, ami a királyé.

Ennek következménye lett aztán, hogy mikor az ember a bűné és a halálba esett, az elle- ne való ítélet az egész földet is sújtotta, így szólván Isten: „Legyen átkozott a föld téretted” és ezen átok alól a föld csak akkor fog felszabadulni, mikor az ember; vagyis a Szabadító dicsősége megjelenésekor.

Ha Isten az állatot annyira az ember uralma és hatalma alá rendelte, hogy az ember bűnbé- esése miatt átok alá esett az állat is: hinni kell, hogy mennyivel inkább adott a szeretet Istene az embernek hatalmat és lehetőséget arra, hogy átdás legyen az állatok

számára, mert ezért is tette fölöt- tük uralkodóvá.

„Minden vadnaknak, madarak- nak, csúszó állatoknak és tenger- ben való állatoknak természete megenyhíthetők és megenyhítet- tet az emberi természetétől.” (Jakab 3, 7.)

Mindenkinek saját tapasztalata van arról, hogy az ember milyen eredményekre juthat az állati termé- szetet megenyhítésében. Ezzel Isten arra ösztönöz minket, hogy a szeretet által tökéletesebben, bátrabban munkálkodjunk. Ha megértjük e munkánál, hogy az állatokra milyen hatalmasan hat a szeretet, ha látjuk a vadállatok megszelidülését a szeretet foly- tán, akkor hitet és bátorságot nyerünk arra, hogy az ellensé- günket és a gonoszt lefegyverez- zük a szeretettel.

Hallottam, de magam is tap- pasztalem, hogy hitünk gyenge- ségének három fő oka van: az első ok az, hogy kételkedünk Isten feltétlen és teljes hatalmában; a második ok az, hogy kételke- dünk a szeretet erejében és hatalmában; és a harmadik főoka a hitetlenségünknek az, hogy kétel- kedünk a hit erejében, a hittel végzett munka eredményes vol- tában. Pedig milyen bátorító ígé- ret mondott az Őr a hitre! „Le- gyen bizodalmatok Istenben; mert bizony mondom néktek, valaki ezt mondaná e hegynek: kelj fel, vesssél a tengerbe és nem kételkedik az ő szívében,

hanem hiszi, hogy meglesznek azok, amiket mondott; megada- tik annak, valamit mondott.” (Márk 11, 22—23.)

Az embernek az állatra való hatása általánosságban a háziállat-okon látszik meg, melyeket megszelidítvén, szolgálatába vett és okserző neveléssel mindnagjobb haszonra kifejlesztett. Így pél- dául a közönséges házi tyúk általán- bban 150—180 tojást rak évente, de van már olyan tenyész- tés, mely 300-nál is többet. A közönséges magyar tehén 5—7 liter tejet ad naponta, de van olyan tenyésztés mely, mely felvi- szí 50—60 literre. Bármelyik há- ziallat fajtán megtapasztalható a fenti ige igazsága, de bőven van példa arra is, hogy az emberi szelidítésnek a háziállatokon kí- vül a többi állatokon is van eredmé- nyéje és pedig nem a megfélemlít- és, hanem a türelem és szeretet által.

Gosdálatos példa a kicsiny bol- ha szelidítése. Ezt az állatot, melynek teste annyira az ugrásra van teremtve, ezt az ember telje- sen le tudja szoktatni az ugrásról, úgy hogy soha többé nem ugrik.

Ezt úgy érik el, hogy a bolhát egy lapos tálban vagy skatulyá- ban üveglap alá teszik, melyben azután ahányszor ugrani akar, mindig megszégyenül, mert bele- ütökzik az üveglapba, melyet nem lát és visszaesik. Hosszú- hosszú ideig tart, míg az a bolha leszokik az ugrásról, de miután soha többé egy ugrása sem sike- rül, lassanként egész természete megváltozik és többé nem ugrik. A hívó ebből nagyot okulhat. Megértheti, hogy Isten az embert is hasonlóképen nevelőbe veszi, hogy leszoktassa azelőtti viselke- déséről, úgy, mint a bolhát az ugrásról és megtanítja őt sze- lidídné és aláutasnak lenni. Mózes olyan hevestermesztű volt, hogy hirtelenségében egy egyip- tomit megölt; de az Őr az ő vá- lasztott edényét szelidíté tette annyira, hogy az ige megemlíti, hogy nem volt nála szelidebb em- ber a földön. (IV. Mózes 1, 23.) Pál is hevestermesztű volt, de az Őr úgy megszelidítette, hogy így beszélt: „Gyönyörkő- döm az erőtlenségekben, a bosz-

szúságokban, a Krisztusért való szorongatásokban; mert mikor erőtelen vagyok, ugyanakkor erős vagyok." (II. Kor. 12, 10.)

Isten maga is hoz létre szelíd fajzást a vadállatok között. A délnémet pásztorok juhászcutyája a farkascutyja. Ezek a pásztorok azt mondják, hogy mikor a farkasnya először viszi a kölykeit a vízhez itatni, akkor erősen figyeli, hogy miképen isznak, mert előfordul, hogy az egyik neia úgy iszik, mint a farkasok, hanem mint a cutyák. Amikor az anyafarkas ilyent meglát, akkor azt azonnal a víz alá nyomja, hogy meöölje, mert ez kifajzolt közölök és ha felnevekedik, a legnagyobb ellenségüké lesz. Ezt kilesik a juhászok és a farkast elkergetve, kimentik a földököl kölyköt, melyet Isten adott nekik a farkasok elleni védelemre. — Csodálatos emlékeztető a Gedeon háromszáz vitézére! (Bírák 7, 5—7.) Ott harminckétezer harcok közöl háromszázat választ ki az Úr, kikkel elüzi a miáni-tákat és e háromszáznak ugyian a jele, mint a farkasok közöl való juhászcutyáké...

Egy másik példát a vadállatok szelíd elfajzásáról egy német származású férfiú mondta el nekem, aki csecsemőkora óta él Hátsó-Indiában:

„A buddha vallású malájai békeszerető, szelíd és szorgalmas nép, annyira, hogy sokkal inkább vagyok e vad emberekkel, mint a gögös, mindenkit lenéző művelt európaiakkal. A malájai nagyon szereti az állatokat; kedves szórakozása az, hogy fogságba kerülő állatokat megvásárol és szabadon bocsát. — Egy alkalommal egy maláj faluban voltam és miután már gyermekkorom óta szeretem őket, náluk mulattam szelíd szórakozásukban. Mikor éjjel elhátároztam, hogy a falu másik részén lévő szállásomra visszatérjek, az úton hirtelen egy borzalmas látványra álltam meg. Egy nagy tigris volt. Réműletemben kövé meredtem, de a tigris nem ugrott nekem, hanem hatalmas ugrásokkal jobbra-balra dobta magát. Mivel még nem távoztam messze attól a háztól, ahol az eset töltöttem, a fák mögött meg-

húzódvá lassan hátráltam arra-felé és végül nagy megkönnyebbüléssel beugrottam a házba. Mikor bementem a nemrég elhagyott helyiségbe, még ott találtam azokat, akikkel együtt voltam és nagylihegve elmondtam nekik réműletes találkozásomat a tigrissel. Mikor elvégeztem előadásomat, a malájaiak egyszerre nagy kacagásba kezdtek és jó sokáig elhúzták, mint akik egy igen jól sikerült tréfán mulatnak. Mire végül megnyugodtak, megmondták, hogy az ő házi tigrisüktől ijedtem meg, akinek eszeágyában sem volt engem megtámadni, hanem azért ugrott jobbra-balra előttem, mert ezzel fejezte ki örömet azon, hogy embert lát. Elmondták még ezek a malájaiak, hogy náluk sok falunak van ilyen házi tigrise, akiket ők nevelnek és etetnek és azért tartanak, mert ezekkel tartják távol maguktól a vad tigriseket, melyekből ott sok van. A szelíd tigris ugyanis legnagyobb ellensége a vad tigrisnek..."

Assizi Szent Ferenc életéből tudjuk a következő való történetét: Abban az időben, úgy 1200 körül, Itáliának azon részében, ahol Szent Ferenc városról városra missziózott, a városok falal voltak körülvéve. Volt egy kisebb város, melynek lakosságát nagy réműletben tartotta egy farkas. A város falán kívül járók vagy a földeken dolgozók közöl sokat meöölt és felfalt. Amidőn egyszer Szent Ferenc a városba jött az evangélium hirdetésére, elmondták neki a farkassal való dolgot. Szent Ferenc megindulva a nagy bajon, megígérte, hogy felkeresi a farkast, csak mutassák meg neki, merré van. Nagy örömmel sokan kerekedtek fel, hogy a farkas helyét megmutassák, ám- a város falán túl mindinkább elmaradoztak tőle és mire közelért a bozotoshoz, ahonnan a farkas előretörni szokott, már egyedül maradt Szent Ferenc, a többiek a félelemtől leigázva, csak távolról várták azt, ami történni fog. Közel érkezvén Szent Ferenc azon helyhez, egyszerre csak nagy, dühös csaholással rontott elő a farkas, egyenesen Szent Ferencnek. Szent Ferenc nyugod-

tan megállt és a farkas is, meglepődvé. Ekkor megszólalt Szent Ferenc ilyen módon: „Kedves testvérem! Azért kereslek fel, hogy békességet hozzak létre közted és a város népe között. Igaz, hogy sok bűnt követélt el ellenük, de ők hajlandók neked megbocsátani és veled békét kötni, ha te is felhagysz az ellenségeskedéssel.” A farkas teljesen úgy viselkedett, mint aki megértette a beszédet. A megértés jeleül jobb első lábát Szent Ferenc kezébe tette, ahogyan a cutya szokta. Szent Ferenc kieszközölte a városbelieknél, hogy a farkas táplálékáról ők gondoskodjanak és attól kezdve mint egy szelíd cutya járt a városban házról-házra.*

Hogy ne mondhassa senki, amint szokás: „Ez régen volt, talán igaz sem volt!” — ezért egy egészen modern történetet adok elő, melyet a bécsi rádió közölt:

A bécsi állatkertben volt egy riika példány emberaszabású majom, mely beteg lett. Ezek az állatok nem tudják megszokni a fogságot, a honvágy és tüdővész hamar elemésztli őket. Hogy a drága állatot megmentse az igazgatóság, hivatolt valakit, akiről tudta, hogy az állatok szeretik. Ez a férfiú, mikor meöjött, szelíden közeledett és nagy szánalommal tekintett távolról a beteg állatra a rácson kívül. A paplanlan letakart állat bágyadtan feküdt a helyén, míg végre fáradt tekintete a férfiúval találkozott. Egy ideig mereven nézte a férfiút, de egyszerre csak élénk mozdulattal ledobta magáról a paplant és a rácshoz sietve, mind a két karját kidugta és kérőn a férfiú felé nyujtotta. A férfi odament és kezét nyujtotta az állatnak, amit az nagy örömmel mindkét kezével, szorongatott és nagy boldogság látszolt az állat szemében, pedig azelőtt soha nem látta azt. Miután a férfiú több ízben meglátogatta az állatot, az ismét felépült.

A férfiú hosszabb távolléte után az állat lassanként ismét visszaesett boldogságába és mivel a

* „Szent Ferenc Kis Virágai” megjelent Tormay Cécile kiadásában.

férfiút nem hívhatták, menthetelenné vált. Ebben az állapotában egyszer ismét látogatába jött a férfiú, a beteg állat tekintete felélenkült még, de a testét a kór már legyőzte.

*

A hitetlen ember a haláltól azért fél, mert vele saját életének végét látja. És látva hamaros és haszontalan kimúlását, azt mondja: Minden hiábavalóság! — De a szeretetben gyümölcsöző és hasznos élet nem hiábavaló, sem nem mulandó. „Az Isten a szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad és az Isten is abban.” (I. János 4, 16.)

Akiben szeretet marad, Isten marad, az nem mulandó. És ha a szeretet megszilárdító, jó gyümölcsöt hozó, elevenítő hatalmát az állatokban is láthatjuk; ne mondjunk senkit, aki szeretet-gyümölcsöt hoz: hiábavalónak és élműlőnek.

„Meddig sírna a föld?... A bennevalóknak gonoszságáért miért fogyatkoznának minden oktalan állatok és madarak, mert azt mondták: Nem látja Isten a mi végünket!”* (Jer. 12, 4.)

„Mert imé én teremtek új eget és új földet; és az előbbieket ingyen sem említették és az emberek eszébe sem jutnak; hanem örülnek és örvendeznek azoknak, melyeket én teremtek, mindörökkön-örökké... A farkas és bárány együtt legelnek, és az oroszlán, mint az ökör, szalmát eszik és a kígyónak kenyere lészen a por. Senkit sem bántanak és senkinek nem ártnak az én szentségemnek egész hegyén, azt mondja az Úr.” (Ésaías 65, 17., 18., 25.)

„A teremtetett állatok is nagy szorongással várják az istenfiaik dicsőségének megjelenését. Mert a teremtetett állatok hiábavaló állapot alá vettek; nem az ő akaratjuk szerint, hanem azért (tudniillik az emberért), aki ez alá vetette, oly reményesség alatt, hogy a teremtetett állatok is megszabadulnak a rohadandóság rabságától, az istenfia dicsősé-

ges szabadulása napján. Mert jól tudjuk, hogy minden teremtetett állat felünk egyetemben fohász-kodik, vajúdságban kesereg. Mint mi magunk is, kik a Lélekek zsongóját vettük, mi magunk, mondom, magunkban fohász-kodunk, a fiúságot várván, testünknek váltságát.” (Róm. 8, 19—23.)

Isten nem hiába rendelte el Noénak, hogy a bárkába az állatokat is bevegye, hogy megartassanak. Nem kételkedhetünk az Igében, melyben Isten sokszorosan kijelenti, hogy a mennyei angyalokkal, üdvözültekkel együtt az állatok is dicsőítik Istent és a megölelt Bírányt.

„És tekintél és hallám a királyi szék, a lelkes állatok és a Vének körül! számszerint százezerszer való ezer és tízszer ezer nyi angyalnak szavát, kik nagy felszóval ezt mondják vala: Méltó, hogy ama megölelt Bírány vegyen erőt, gazdagságot, bölcseséget, hatalmat, tisztességet, dicsőséget és áldást. Sőt minden teremtetett állat, amely mennyben, földön, föld alatt, a tengerben és minden ezekben való állat, hallám, hogy ezt mondja vala: A királyi székből ülök és a Bíránynak áldás, tisztesség, dicsőség és hatalom örökkön-örökké.” (Jel. 5, 11—13.)

Minden teremtmény beletartozik a végső felszabadulásuk az Isten dicsőségét magasztalók boldog seregébe, csak a bukkott angyalok és emberek nem azok, akik nem fogadták be a Szeretetet, Jézust. (Máté 25, 41—46.)

Ezek is olyan dolgok, melyekre nézve Jézus távozása előtt ezt mondta tanítványainak: „Még sok kellene néktek mondanom, de most el nem hordozhatjátok. Mikor pedig eljő amaz, az igazságnak Lelke, minden igazságra évezérel titeket. Mert nem szól ő magától, hanem amelyeket hallánd, azokat szólja; és amelyek következendők, azokat jelenti meg néktek. Az engemet dicsőíteni fog; mert az enyémből veszi, amit néktek jelent.” (János 16, 12—14.) Ámen. *Id. Gábor Gy.*

Lekötelezve.

....aki magát szabadakara-
tából az Urnak kötelezte...“

II. Krónika 17, 16.

Mily pompázó, elragadásig gyönyörködtető a tavaszi kikelet, melyben ezernyi árny, szín és illat gomolyg; az élet ösztönző haladása mind tökéletesebb terméket ont, fakaszt...

Ki parancsolta a madárnak, hogy énekeljen, nyíló virágnak, hogy illatozzon; milliárd rovarnak, hogy parányi léte röpke danájával szüntelen zengő nyári muzsikát adjon a fáradt vándornak?

Élnek és legjobb szolgálatuk muló, érdektelen apróságaival számtalan öröm parányi részeiként odaáldozzák magukat nagyobbaknak — nagyobbakért.

E múltó élet kéje, fénye és illata miként használható ama magasabb, örök léthez és kiváltságokhoz, melyek összességé egyetlen nevezőben nyer kifejezést: „Örökélet” — Krisztussal Isten körében?!

Röpke földi pályánk minden önző és önzellen vonatkozásaival hogyan állhatna meg eme megrendítően fontos felhívással szemben: „Fel Krisztusért és országá győzelmének érdekeiért”?

Az úgy szent, időnk rövid; értékek pusztulnak, szent célok málnak szét óriási küzdelemben. Ijesztően közel az est, amelyben kultúr- és nomádországek bücsü-áldozata gyul ki; sárbahulló királyi koronák, égnek meredő koldusbotok égnék meg rettentő hevében. Sietve búcsúzik a nap: örül. Nem kell világtania többé egy sártekereszt, amelyből elszállt csaknem minden mennyei harmat, ahonnan a bűn sőtét büzfelhőkben gomolyg a tiszta Ég bírói városa felé...

Ki és mi segíthet e bűneiben megátalkodott világon? Létezik-e ember, vagy rendszer, aki és ami orvosságot nyújthat? Szegény emberiség! A sok orvosi kezelés és műtét valósággal nyomorékká tette. Injekciók egymást érték, de az igazi gyógyító szer — elmaradt.

Társadalmi jólét? Új politika? Reformrendszer? Nagyobb civi-

* Az itt említett „bennevalók” az ördög és az ő szolgálai; a kígyó mondotta: Nem haltok meg! (I. Mózes 3, 4.)

Levelezési cím: *Siroki István, Budapest, VII., Aréna-út 68., I. emelet 4.*

záción? Mi köze ezeknek a gyógyulás előidézéséhez? Használhat ez a testnek, illetve egyes emberi érdekeknek, de semmit a rettentően leromlott szellemi állapotok feljavításában, semmit az őszinte, tiszta lélek győzelmében. Az emberiség elkorcsosult gyűmölcserdővé lett s csakis a krisztusi szeretet oltása segíthet rajta. De nem mindenkin. Csupán aki alkalmas a beoltásra. Csupán aki lekötelezi, odaáldozza magát e nemes célra.

Különös. Éppen e legfontosabb tény felett siklanak el legkönnyebben érdekeltek — érdektelemek. Utolsónak tartják foglalkozni vele, sőt paradox szöveget cini-kom ül ajuk szögletében, amikor „istenes” ügyről van szó. Krisztus? Kinek kell *ma* Krisztus?

Istené a hála, vannak *ma* is olyanok, akiknek *kell*. Sőt, akik ezzel nem csupán azt szándékoznak kifejezni, hogy egy névvel többet ismernek el, hanem hő vágyuk Krisztus teljességgel bírni: dicsőségével és gyalázatával együtt. Bírni úgy — ahogy van. Bírni úgy, ahogy bírni lehet.

„Akik közelébe „férfköztek”, azok már nem keveset tudnak beszélni arról, amit átéltek s arról, amire még számot tartanak. Hajh, mily nevétségek e világ előtt, „okosak” és tudatlanok szemében a pünkösdi erő bizonyágtévői! Nevetnek és bosszankodnak felettük még „pályatársaik” is. Soknak és szükségtelenek találják ezek ügybuzgalmát, odaadását, túlzásnak a közöttük előforduló megnyilatkozásokat. És mit szólhatnak ők erre? Iga-zolják, mentegessék magukat e világ előtt, hogy így jobb hírnévre tegyenek szert? Hagyjanak fel nemes törekvéseikkel, a Krisztus teljes bírást illetőleg? Nem, még ha az egész világ összedől — sem!

Sőt éppen arra van szükségé beteg korunknak, nem kevésbé beteg kereszténységünknek, hogy egy oadaod nép szolgálata, önfeláldozása megmenthesse a végső pusztulástól.

De mit szóljunk, amikor azt kell látnunk, hogy e kiváltságosan nagy kegyelmet élvező nép sem ulti meg azt a mértéket, mely tőle

megkívánlatik? Riadtan szemléljük egyesek könnyelmű, világi, anyagias, önző életét, amelyről pedig minden sáfár számot adni tartozik.

Áldott az Isten! Mégis vannak egyesek, akik megköstölva a jövendő világ erőt, azt jobbnak és méltóbbnak találják az elfogadásra és megbecsülésre, mint mások — könnyelműek. Ezek azok, akik magukat szabad akarathóli az Úrnak szentelték, kötelezték. Tették pedig ezt olyképen: „Uram, megkegyelmezőm! Ha méltatlanságom vizsgálom, elfutok, ha érdemeidet velem szemben — összeroskadok. Kénytelen vagyok ezektől eltekinteni és mégis kifejezést adni szívem azon őszinte vágyának, nászert az életem minden szelemi és

Szemelvények.

Bizony igaz, akármilyen lopva, bártortalanul is tekintünk a Krisztusra, máris meggyógyul ettől a lelkünk.

*

A könyveket olvasó, sokat tudó ember számára szorosabb a kapu.

*

Aki úgy indul el, hogy emberi hatalom indítja el, az vissza is tér a világba.

*

Ha mint szegény lépsz az emberek elé és a szegénység lelke szól belőled, az Úr titkon a maga erejét adja szavadba.

*

Othon közelebb van hozzánk a sátán és befogja szánkat, mert ott mindig láthatók véteink és emberi természetünk gyarlóságai.

*

A hívőnek rá kell lépni arra az útra, mely feléle vezet. A bűnösök seregéhez kell csatlakoznia, mint aki tisztában van azzal, hogy ő a bűnösök közt első, a felébredtek közt a legutolsó.

*

Nekünk az a bajunk, hogy kevésbé becsüljük azt, amit az Úr egy-egy alkalommal ad; valóságos nagyvethők vagyunk, dözölni akarunk a kegyelmenben; a nagy szentekhez akarunk elérni és ha ezt nem kapjuk meg, akkor panaszkodunk, gyötrődünk, pedig éppen a lelki szegénység az igazi hívőnek ismertjele.

testi termékeivel lábaid elé tessez. Amennyiben valamit tudtomon kívül magamnak tartanék, fossz meg attól, nem illetéketlennek találok magamat mára, mint gyalázatra és megvetésre éretdet és szeretésére mindannak, akit Te szersz!”

Áldástenger a mi Istenünk! Miért nem üresféd meg magadat előtte?! Hordod még mindig azt a régi csúfos álarcot, melyre feltörő könnyeid már barázdákat mostak. Adod még mindig a szentet, ahelyett, hogy nyomorult voltod minden roncsával az Isten szemlémbe temekneznél és felépülhetne benned az ő akaratának minden reád vonatkozó vonása. Oh, a pünkösöd nem csupán annyit jelent, hogy nyelveken beszélünk! A pünkösöd annyit is jelent, amennyit a nyelv képtelen elmondani, illetve megértetni a beavatatlanokkal.

Lekötelezve! Már gondolatnak is több minden emberinél. Mig milliók tömegek tűzben, vérben, hófödte vagy kánikulás tájon vállvetve harcolnak minden hitvánság javára, addig — egy-magam?! — arra köteleztem párányi életemet, hogy a nagy tömeggel szemben, egyesekért és valamennyiért, egy megismert örök Igazság győzelmének kivívásáért ott leszek. Küzdök pedig abban a tudatban, hogy míg a küzdelem helyét el nem hagyom, a győzelem habérja felém leng. Így küzdelmemet földi pályámon fel nem hagyhatom.

Mihelyt ellörpülnek az önző szempontok, Krisztus lobogója nagyobb és tisztább téren leng. S mi lesz akkor, ha e nagyobb méreteket ölt, amikor — végté — kikapcsoljuk saját személyiségünk védő és sértő tárgyakat és tárgyalásokat és elül minden szívet a Krisztus szerelme: meghalni és feltámadni egy holdog odaszentelés felfedező korszákára! (?)

Körülöttünk minden recseg-ropeg; órák kérdése odaadásunk kérdése. Ki tudja, részled lehet-e benne, aki e kérdést holnapra tetted? Ami még félemlítőbb, itt nem segíthet a szó: szivedben meg kell érnie az arra irányuló teljes vágyakozásnak. Azonkívül ezt nem lehet kísérletképen vagy

formailag kezelni. Ha nincs meg benned, a formáságban ugyan keresheted. Ha nincs benned, úgy én hiába erőszakolnák rá. *Scabab akaratból.* Így tette Amásia és így volt kedves az Isten előtt.

Adjon az Úr világosságot, szívünkbe óriási vágyat, lámpásainkba olajat, áldozatamkhoz

tüzet, megtisztult forrásmedencéinkbe élő, örökké csobogó vizet, zászlót, amely alatt mindannyian ismét együtt lehetünk, de mindannyian oly vitézek, akiknek élete Krisztus iránti lekötöttségben gyümölcsözők a közös ügy javára, nagy Királyunk felmagasztalására.

Megtérésem.

(1920 március 11.)

Kemény talajra talált bennem drága Megváltónk ekevasa.

Húsz éven keresztül hiába szölgatott, nehéz testi bajokkal, — nem hallottam, mert mint minden világi ember, ki az Úr Jézust személyes Megváltójául még el nem fogadta, — lelkileg süket és vak voltam.

De mire való Istennek minden emberi képzeletet felülmúló végzetlen szeretete, ami a legerőteljesebben akkor nyilvánul meg, amikor egy halhatatlan emberi lelket akar az örök életre átmenteni?

Más eszközökhöz folyamodott. A megpróbáltatások tüzes kemencéjébe kerültem

Ott aztán nagy kínjaim közepette egyszerre megnyílt a szemem... és a messze távolban feltűnt előttem a Golgota.

Kedves testvéreim, nem mesebeszéd, hanem az Úr előtt állva mondom nektek, hogy az akkor minden oldalról rámszakadó rettenetes szenvedéseket, melyek különben lelki-tesztli erőmet teljesen felemésztették volna, csak ezzel a naponkénti biztatással bírtam el: *Tűrj és szenvedj; Jézus a keresztfán még többet, sokkal többet szenvedett!* (Azt a szót, hogy *„éretted”, még nem hallottam.*)

De az Úr sohasem végez fél munkát s amit egy emberről lélekben elkezdett, ha ez Neki enged, azt *mindenáron* be is fejezi, tudván, hogy itt, rövid földi életünkben, a legborzasztóbb szenvedés is csak pillanatnyi könnyű, mert hiszen a Szentírás mondja: *„Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy, örök dicsőséget igazoz nekünk.”* (II. Kor. 4, 17.)

Igy tehát a Mindenható bölcs Isten a legvégső eszközökhöz folyamodott.

Rettenetes csapást mért rám. Nagy vihar kerekedett... egy nagy csattanás és házamba beleüjtött a villám, — egy áldozatot követelve!

Ebben a szörnyű pillanatban Jézus ott állt mellettem, a fülem megnyílt és... dicsőség Istennek, hallottam, amint a Golgotához hív.

Bocsásd útnak Benjámit!

„És mondá nékik az ő atyjok, Jákob: Megfosztatok engem gyermekeimtől; József nincsen, Simeon sincsen, Benjámit is elviszitek? Mindez engem ért!”

I. Mózes 42, 36.

„József nincsen...” — mondta a megöregedett Jákob és nem tudta, mint Pál, hogy kik Istent szeretik, minden javukra válik. (Róm. 8, 28.) Jákob nem is sejtette, hogy József „él és felmagasztaltatott!...” Simeon is halott! Nem Jákob!... Simeon az élők között van... „Benjámit is el akarjátok vinni?” Igen, de mily célból? ... Nem, hogy elvesszéd, hanem hogy áldássá legyen. hogy örömdőre szolgáljon.

Mi is úgy teszünk néha, hogy bűnük eresztjük fejünket és szárnyatörötten a föld felé tekintünk. Vajjon nem javadat szolgálja-e... Pünkösdi ivadéka — ha Istened nem nagygyá, nem nagyra nevel téged, hanem kicsinnyé? (Nem számban, de ön-erődben.) Jákob ezt néhezen tudja megérteni, azt gondolja, hogy „ősz fejtét búba borítva teszik majd koporsóba”. (38. vers.) Én sem tudtam ezt megérteni, de amire könyv meg nem tanított, keserű tapasztalatok édes gyümölcsként élvezem. Jákob... meddig tartson e kétkedés? Ha Benjámit útnak nem engeded, sok, el nem gondolt örömtől foszod meg önmagad.

Ha saját önző céljaid szeszögéből szemléled jövődet, az Úr munkáját s a téged környező körülményeket, lelkünk ellensége hamar felkelti benned azt a hamis látszatot, hogy „József nincsen...”, hogy Simeon halott... és Benjámit is elviszitek... ősz fejeimet búval a sírba viszitek”.

Ne kétkedj, ne csüggedj, a vihart jósól fellegek mögött ragyog Istentünk napja. Szükség van a természetben a zuhogó záporra és ikertestvére, a légtisztító viharra, csak azért, hogy a bennünket környező pestises, a betegség csiráit magában hordozó levegőt megtisztítsa. Szükséges a mi lelki életünkben a tespedtségünkől felrázó vihar. Szükséges számunkra egy bennünket megemegtető, szívünkbe hasító S. O. S. (vészjel). Sohase felejtsd azonban el, hogy ezek a viharok a te békességednek szülőanyjává válnak.

Tudom, hogy te szereted Benjámit, nagyon szereted s oly sok megpróbáltatásban volt részed s fáj megválni szeretetednek tárgyától, de tanácsolom, ha fáj is, bocsásd útnak. Ha nem teszed, ki hozza meg az örömmüzenet? „Utaz az örömmüzenetnek” — éneklí Kurgyis testvér — az örömmüzenetnek itt nyílik meg az útja. Ha el nem bocsátod Benjámit... ki mondja meg neked, hogy József él?... Hogy gazdag, hogy úr, hogy „ő a legnagyobb király?...”

Ne csüggedj el, Pünkösdi szülöttje, útítársam, a te Józsefed él, gazdag s nagy úr! Tudd, hogy hitünk parázs által tisztul meg! Hol fejtí ki a folyó a legnagyobb erőt, ha nem ott, ahol a legmélyebb zuhan?! Hol osztott tanácsot Mózesnek az Úr?... A rideg, kopár, magas, villámokkal átcikázott Sinain s legdicsőségeiben nem a Golgotán mutatkozott-e be az Úr? (Kor. II. 4. r. 18. vers.)

Bocsásd útnak Benjámit, hadd mondja el, hogy Józsefed él s nagy úr! Forster Jakab.

De előbb gyöngéd szeretettel létérőlte könnyeimet, beköltözte fátyongó sebémet s hogy a kétségbeesésre ne legyen időm, gyorsan cselekedtet. Kézét nyújtotta felém, mit én két kézzel ragadtam meg s így *igével* biztatgatva, simogatva, elvezetett a golgotai kereszt alá. A keresztnél leáramló, vakító sugárözön oly csodás, tiszta fény gyult ki szívbennem, hogy egyszerre megérteltem a *váltság és megigazulás titkát*.

Megérteltem, hogy ha nincs bűn a világban, akkor Jézusnak nem kellett volna keresztre feszítenie. De miután mindnyájan erendően bűnben születünk, így bűnimmel Megváltómat én is a keresztre szegeztem. Testében a szegek az én bűneim, így ő „érettem”, „mialttam” és „helyettem” is meghalt a kereszten.

Kedves testvéreim, higgyétek el, ez a felfedezés sokkal, de sokkal jobban fáj nekem, mint a rám mért csapás, mert hiszen az Úr Jézus ártatlanul, bűn nélkül ontotta véréit érettem, hogy nekem, a bűnös embernek, örök üdvösséget szerezzen.

Oh, esodahelyre vitt el engem Megváltóm. Magánügyem, nagy fájdalom, szinte eltörpült ama nagy kérdés mellett, hogy hogyan békíthetem ki Istenemet, hogyan ragadhatom meg az ő kegyelmét, én, az elveszett bűnös, úgy, hogy az örök életet megnyerjem?

Feleletként *megérteltek szeméből a bűnbánat könnyei, ami óriási tehertől mentesítette szívemet. Zokogásom összeomlasztotta régi éneket s én a kereszt alá roskadva... elfogadtam Krisztus váltságát!*

Perecek multak el... Ezalatt szívem lassan lecsendesedett s felüült abban az édes, jóleső tudatban, hogy immáron Megváltóm „érettem, mialttam és helyettem” nem hiába vérzett el a keresztfán. Ó immáron személyes Megváltóm, Atyám, legjobb Ba rátom!

Ugyanakkor csendesen, titokban, lelke legmélyén, ahová csak Isten szemének van belevetkítése, — végbement az emberi lélek legnagyobb fitka, esodája: az *újászület* processusa. E percben nevem feliratott az Élet könyvébe!

Lelkem Jézus tavaszi napsugár hívó szavára, mint halott fának csúszag gallyai a hosszú tél után, rúgyezni, bimbózni kezdett, majd virágbabruult, mint egy nagy, fehér menyasszonyi bokréta.

Kitörő öröm, ujjongó boldogság lett úrrá szívemben abban a reális, biztos tudatban, hogy nem szenvedtem, nem küzködtem hiába, egyéniségem nem vész el a világűrben, nem kaparják be a földbe, hanem élni, élni, élni fogok örökké odafenn, drága Megváltóm közelében, fenn az örök dicsőségben! Hívó testvéreimmel újászületünkről beszélgetve, ők is — a bűnbánat forró könnyei után — ugyanolyan ujjongó boldogságot éltek át, mint én.

Az ember legszívesebben minden szembejövőt megállítana az utcán: „Ember, állj meg, ha még nem tértél meg — hová sietsz!” Majd én megmondom hová! Rohanásodban állj meg és siess még ma, míg nem késő, a Golgota alá.

Ember nem adhatja emberre a kolompot. A felébredt népek a vezetése olyasvalami, hogy éppen azok nem alkalmasak rá, akiknek úgy látjuk, van rá képességük. Nem alkalmasak azok sem, akik önmagukat vélik alkalmasnak, bármennyire is nyújtogatják a kolomp után a nyakukat. Ezt a megbízást az Úr adja, ezeket az Úr a maga idejében hozza elő onnan, ahonnan nem is várjuk. A juhok maguk szelésre tapossák az utat hozzájuk.

*

Óvakodjatok attól, hogy kéjelegjétek abban az érzésben, melyet az Úr megtapasztaltatott veletek. Arra legyen gondotok hogy megtört szív és alázatos lélek lakozzék bennetek, — Golgotára!

*

Mi csak ahhoz tartunk magunkat, hogy az igazság nincsen a mi részünkön.

*

Az ér célhoz, akinek megadja ezt az Úr. Az, aki megmarad a lelki szegénységben és az alázatosságban.

*

Szemelvények *Routsalainen Pál* 1777 —1852. életrajzából. (Megjelent br. Podmaniczky Pál fordításában „A parasztróféta” címen.)

Közi: id. G. Gy.

Forrásából az örök élet vize folyik számodra; ha Krisztus vallását elfogadva, lelked újjá születik!

Ember, érted? Örökké fogsz élni!

Kedves testvéreim, ha innen csendes otthonotokba tértek, esti imáitek előtt összegezzétek a dolgot: érdemes-e a mai, anyagilag, erkölcsileg összedőlő, pusztuló, veszendő világban, melyben sehol sincs egy nyugodt fix pont: a Kősziklára állni? („Ime, hely van én nálam; állj a Kősziklára” — mondja az Úr a Mózes könyvében.)

És ha ráálltál erre a Kősziklára, érdemes-e a mennyország ropant kínesei felett rendelkező bankárja: az Élet és Halál urával szerződést kötni? Ha igen, úgy ne halogassátok; holnap már tálán késő! Még ma tegyétek meg!

A módját már tudjátok.

Helyszín: a golgotai kereszt.

Fizetés: ömberetek, bűnlajstromával együtt. Ezzel szemben kapjátok azt a Jézus vére, illetve az *újászület* peeséjével ellátott biztositási kötvényt, melynek óriási horderővel bíró tartalma: *örök élet*. (Amit szem nem látott, fül nem hallott, amit Isten készílt: az őt szerelőknak.)

Oh jöjj, jöjj, kedves testvérem, Jézushoz! Nem látod, mint tárja ki karjait a kereszten, hogy téged és az egész világot a szívére ölelje? Ó, a Hatalmas, ő az Igazságos, ő, a Mindenható, menny és föld Királya, Élet és Halál ura, vár... vár téged, te bűnös ember, hogy néked az Élet koronáját átadja!

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiaát adta, hogy valaki hiszen Benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Sz. Sándorné.

A „Mennyei Hangok” c. ének-könyv vászonkötésben 1.50, bőrkötésben 3.— P-ért Tomi tv. címen megrendelhető, vagy beszerelhető. Ugyanott traktátusok is kaphatók. Postaköltség a megrendelőt terheli.

Cím: Tomi József, Budapest, VII., Aréna-út 68., 1. emelet 4.

Missziói hírek

Békésabán 5 kedves lélek megértette, hogy: megtérés nélkül a kereszt-ség haszontalan. Kik szentül hiszik az Üdvözítő szavait, Ki mondja, hogy aki hiszen és megkeresztelkedik, az üdvö-zül. (Márk 16, 16.) Eltemetettek lehát-k a hullámsírba, miután meghaltak a bűnnek (Róma 16, 3—4.) és feltá-madtak a Krisztussal és élnek Ő vele. (Kolossé 3, 1—2.)

Az Úr tartsa meg őket tisztaságban az Ő országára.

E. W. M.

Budapest. „Bár volna szárnyam...”

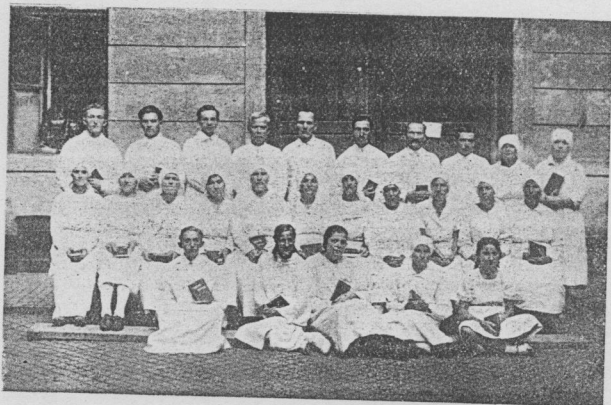
— sóhajtja sok boldog szív. Mi is ezt gondoltuk magunkban július hó 7-én, amikor örvendező testvériség körében a férj ruhába öltözött 16 új testvér éne-kelt hozsannát a szívbe dicsőséggel bevonuló Nagy Királynak.

Bemertési szertartásunk ünnepélye-ségét emelte a Keleteurópai Misszió ügyvezető titkára, Kindermann testvér jelenléte, kinek megtérésre felhívó be-széde sok szív rejtékébe hatolt be.

Örömeinket a gyorsröptű idő szakít-totta meg, de az elválás pillanatában is éreztük a testvéri szeretet el nem oltható tűzét.

A kereszteltek közül 6 a kispesti Ka-zinczy-utcai, 2 a pestszenterzsébeli, 8 a budapesti gyülekezetekhez tartozik.

Az országos konferencia ünnepi han-gulatai előre szálltak fészket rakni a következő örömtök számára. Aug. 18-án, vasárnap a budapesti gyülekezet mint méhkas zsongolt. A reggeli és

A konferencián alámerítettek képe.

déli órákban érkező vonatok sok vidéki testvért hoztak. Mindig újabb és még eddig ismeretlen testvér jelent meg a gyülekezet küszöbén.

A délelőtti istentiszteleten Mucsi és Bernhardt prédikátor testvérek a Szent Lélektől áthatva szolgáltak. Az isteni erő munkálkodása a testvériségen mindnyájunk nagy örömeire látható volt.

Az istentisztelet után következő közös ebéden alkalom nyílt megismerkedni Budapesznek a vidékkel és amint tapasztaltam, igazi egyetértésben ültek egymás mellett a hosszú asztalnál és fogyasztották az izleles, de egyszerű ételt.

A megszokott keretek délután kibő-

vültek. Mindig tömöttebb padosrok bi-zonyították, hogy sokan leszünk. Ez alkalommal a kicsinynek bizonyult te-remben szorongó testvériség köréből feltűnően kiemelkedett a fehérruhások csoportja.

Zengett az ének, mint a vizek zúgása hallatszott az Ima és az ifjúság lelke-sítő szavatait közben éreztük, hogy az égből alászálló harmat mint gyöngy-cseppek gyűltek össze szemünkben. Nagy F. békési és Forster J. gyöнки prédikátor testvérek pedig a Szent Lé-lek porlye által összezúzott és porhanyóssá lett szívekbe szorgalmasan hin-telték az ige magvait.

Esti istentiszteletünk utolsó percei az új testvérek bemerítésével telt el. Huszonhárom lélek a Jordán partján tett bátor hivatlamása után sietve mentek a víz hullámaiba betölteni Jé-zus paranasát: „Térjetelek meg és ke-resztelkedjetelek meg.”

Több helyről összegyűlt kereszteltek közül 1 Békési, 11 budapesti, 6 pest-szenterzsébeli, 2 kispesti (Kazinczy-u.), 1 lajosmizsei, 1 nagykátai, 1 a pécsi gyülekezetekhez tartozik.

A konferencia utolsó napján, augusztus 20-án ismét 6 fehérruhás tekintett fel hittel a golgotai keresztre és tömő-rültek a menny felé zarándokló cso-porthoz. Ez alkalommal azokat kellett bemeríteni, akik nem tudtak 18-ára közöztünk megjelenni. Sasahalom, Vár-palota, Nagykörös, Tápiószentmárton, Csömör, vidéki helyek között oszlott meg a kis csoport.

Júliusi bemerítés Budapesten.

Az Atya szeretete kísérje az új harcosokat küzdelmes útjaikon. T.

Alámerítés Gerjében. Kedves örömnappja volt kicsiny gyülekezetünknek augusztus 3-án, midőn Megváltónk parancsát követve, 4 megmentelt lépett a hullámsírba, kik közül kettő már birtokában volt a Szentlélek keresztségének. A tél folyamán sok estét töltöttünk missziózva a közeli falvakban; a hideg, a hó vagy sár nem volt akadály előttünk és gyakran sötétben ladikon keltnék át a Dunán, hogy hirdessük az elveszett bűnösöknek a megfeszített Krisztust. A bemeitést óvatosságából titokban akartuk elvégezni. Mégis többen megtudták és nemcsak a bemeitésnél, hanem az istentiszteleten is jelen voltak. Bár az evangélium számára kemény talaj vidékünk, mindazáltal többen ébrednek a bűn almból. Imádkozatok értünk, testvéreink, valamint az új, kereszttel és törekvő lelkekért, hogy Isten szaporítsa e helyen is népét, őszinte, megtért lelkekkel

Bors Lajos.

Keresztség Künszentmiklóson. Még visszaemlékezhetünk a napilapok ama hasábjaira, amelyek a künsági ördög-üppökkel, a szent dolgokat árusító vándorprédikátorokkal foglalkoztak.

Akkor még nem tudtam megérteni, hogy miért uszítja a Sátán az ő szolgáit ellenünk, hiszen nálunk a munka oly gyengén halad. Törkövök alig vannak. Miért fecseivel az ördög hiábavaló erő? Holott vannak vidékek, ahol az ébredés sokkal nagyobb és mégis a csendes Künságot háborgatja a gonosz.

Úgy látom, hogy jó megérvő képessége van neki...

Alig hogy a napilapok elmúltak, megmozdult a csendes künsági róna és nagy érdeklődés támadt az evangélium iránt, úgy, hogy július hó 14-én 11 fehérruhás állott a künsági nagykanális partján, bizonyágot tevő elhatározással szívükben, Jézus megmentő szeretetéről.

A nagyszámú érdeklődők előtt Bűh Kálmán, a pilisi gyülekezet prédikátora hirdette a megtérés fontosságát s a bibliai keresztség eredeti alkalmazásának módját. Fűszerezte a hangulatozó vele jött vonószekerek is. Majd alulfrott János ev. 15. rész 17–21. versei alapján figyelmeztelte a kereszteleendőket a hívő élet következményeire, nem keletlenül bemeitette őket a hullámsírba. E jelenet alatt a várakozó törkövökben is nagy vágy támadt és el-

határozták többen, hogy ők is követik mielőbb az Üdvözítőt a hullámsírba is. Áldja meg az Úr az új plántákat és a komoly elhatározásokat.

Bernhardt Gyula.

Gyöngki hírek. Mozgósítás volt július 21-én délután. Egy kis karaván vonult ki e napon kocsin, kerékpáron és (per pedes apostolorum) gyalogosan a tőlünk vagy 6 km-re levő Kapos partjára. Mivel a községben alkalmas víz nincsen, ide vonultunk ki, hogy tizenegy fehérruhással hozzuk az Úrnak kedves áldozatot. Valahogyan úgy éreztük, mintha Jánossal lennénk a pusztában. Ezt a hatást még inkább erősítették az elhangzott szavak a biblia alapján, melyekből a keresztség, illetőleg az alámerítés bibliai volta élesen kitűnt. Örömlőnkre szolgált az a körülmény, hogy a 11 fehérruhás között hét ifjú lélek volt, akik ifjúságukat adták az Úrnak szolgálatára. A rendkívüli istenszolgálat legkiemelkedőbb részét az a jelenet képezte, amikor egyenként alámerítkeztek, hitüknek így kifelét is bizonyágot adva. Úgy jöttünk azután vissza, az Úr áldását élvezve, mint a szerelesen kinsztárnok: „nagy örömmel”.

Este Weigel testvérünk udvarán tartottunk az Úr kegyelméből nagyszámú hallgatóság előtt istentiszteletet.

Alig múlt el néhány nap és 28-án Nagyszékelyről futott be egy testvérekkel megtelt kocsi. Két hónappal előbb ebből a faluból ketten merítkeztek alá. Ezáltal vendégeink között egy asszony volt, akinek az életéről már kétszer mondtak le az orvosok: — Most azzal a hittel jött el, hogy ha „betölt minden igazságot”, — amire az alámerítés és tartozik — hogy meggyógyul egészen. Így történt, hogy 28-án ismét volt bemeitkezés. Ez alkalommal az udvaron épült medencében. Az ígét ez alkalommal Weigel testvér hirdette.

Az apostoli íge jut eszembe: „Az Úr pedig szaporította az ő népet minden napon az üdvözülökkel.” (Ap. csel. 2, 47/b.)

Imádkozatok értünk, hogy az Úr ezen munkájában legyen bizonyágot mellettünk.

Forster J.

A Szeretothon pénzbeli segélyeit Sebestény István, Pestszenterzsebet, Álmos-utca 62. sz. alá kérjük küldeni. Olvassd el az „Otthonunkról” szóló cikket.

Bizonyágtételek

„Szenvedéseken át...”

Gyermekeim gyógyulásáról tezzek bizonyágot, aki heves tüdőgyulladásban szenvedett. Orvost hívtunk hozzá, de az orvoságot szegénységünkkel kifolyólag képtelenek voltunk megvenni. beláttuk, hogy a jó Isten különb orvoságot rendelt gyermekünk számára. — Elvittük Tápósiyba be a gyülekezet vénjéhez, akivel együtt Isten segítségét kértük és — legyen hála Istennek — hamarosan felépült.

Következett a másik gyermek. Itt már tudtam, hogy hova kell fordulni és a kért segítség hamarosan megérkezett.

Jelenleg feleségem beteg, szintén tüdőgyulladásban, de remélem, mikorra e sorokat olvassátok, ismét jó egészségnek örvend. Mégis kérlek titeket, imádkozzatok érte és mindnyájunkért. Igen nagy szükségünk van lelki gyógyulásra és a Szent Lélek keresztségére.

Bakos János, Ur.

Kegyelemben egy életen keresztl.

Áldott legyen Az, aki soha még nem változik és kegyelmével napról-napra életi a benne bízókak, megsegíti a nála menedéket kereső lelkeket. (Zsolt. 25, 1–15.) Ő ma is orvosa minden betegnek és orvosnak. Így nekem is.

1920—22-ben tüdő- és vesebaj; azonkívül nagy lábfejás lepett meg, amireh Lukács 8, 43. szerinti 5 éves betegség járult, mely teljesen legyengített. Földi orvosok gyógyíthatatlannak minősítették, de én a menyieizeh folyamodtam, aki így biztatótt: „Hígyj és megtartott!” Így is lett, áldott legyen Nevel!

Égy ígértem is tettem, mely szerint ha meggyógyulok, hívő szívvel szolgálom az Urat, csak-hogy én is, mint sokan, felretettem ezen ígértemet és visszatértem a régi életbe. Válaszul a betegség visszatért az előbbi helyére. Ez nagyon megrendített és a biblia szorgos olvasásába kezdtem, miközben folyton kértem Isten megújuló kegyelmét reám és betegségem eltávolítására. Ez-

időben szívem teljesen átalakult, betegségem megszűnt és közben a testvériség imáját kértem újjászülésem elérésére irányuló segítségül. Hála, magasztalás Isten nevére és Uram Jézusom tiszteletére, hatalmas karja megemített! Most már csak vele kívánok járni mindenkor. (Zsolt 35, 9; 40, 10—12; Efézus 3, 5.)

1928-ban pedig fiam kapott betegséget lábaira. Az orvosok szintén gyógyíthatatlannak találták és csont-szűt állapítottak meg. Háromszor végeztek műtétet rajta minden eredmény nélkül, miközben annyi vért vesztelt, hogy teljesen vérszegény lett és nagyon elgyengült. De az Úr Lelke mindig ezzel vigasztalt: „Bízzál, fiad meggyógyul!” Eltől nem is álltam el; szüntelen zörgettem a kegyelem ajtaján és ebben szeretett testvéreim is segítségül voltak. Áldás, szeretet, hála, dicsőség az én Uramnak, Jézus Krisztusomnak, könyörgésem nem hullott porba: — megadta!

Magasztaljátok velem az Ő szent nevét!

H. J.-né, Bakonytamási.

Az égi Orvosnál...

Drága Testvéreim! Én sem hallgathatok tovább bizonytságot kell tennem mindenkinek, akinek csak tehetem e sorokon keresztül arról a csodálatos tényről, mely szerint a mi szerelmes Megváltónk velünk szemben viselkedett. Egy évvel ezelőtt óriási nyilatások voltak szívbennem, amiből az én Megváltóm teljesen meggyógyított, dicsőség az ő szent nevének. De ez nem mult annyiban, jött a másik és pedig nem másért, mint hogy hallgattam s nem tettem csodálatos munkájáról bizonytságot. Őt megilleti részünkről a dicsőtés és bizonytságlevés mindazokért a jókért, melyekkel minket illet, hadd tudják meg mások is, hogy a mi mennyei orvosunk mindenütt jelen van s nincs szükségünk emberekben való bizodalomra a gyógyulás terén. Inkább essünk a mi térdeinkre és helyjűk, hogy amit kérünk, meg lesz.

Most a nyár folyamán igen nagy fájszt szenvedtem lábamban; iszonyú szaggatások leptek

meg. Én pedig vártam az Úr szabadiására, de nem sokat könyörögtem elmúlásáért, győszval könnyen vettem. De amikor látam az ügy komolyságát, megértettem, hogy eddig kérem nélkül akartam kapni, de ez nem megy. Ekkor kért, sőt könyörögni kezdettem erre felkért testvéreimmel együtt és megjött a válasz — a gyógyulás. Dicsőség az Úrnak, aki irtalmasságot cselekszik az ő kicsinyhítű gyermekeivel is. Ezért nem szünök köszönetet mondani, mert méltó a mi édes Megváltónk erre.

Kedves testvérek, ne hallgassatok, ha bajotok vagy köszönnivalók van, mert úgy jártok, mint én. Most az elmúlt heten községünkben, hol ragályos betegséget állapítottak meg az orvosok s felhívták a lakosságot, hogy akinél beteg van, jelentsen be. Ez éjjelen 10 éves fogadott leánykánk hírtelen rosszul lett. Imádkoztunk érte és mikorra felkeltünk az imából, meggyógyult, csakhogy akkor vettük észre, hogy kis unokánk van ugyancsak siralmas állapotban. Nagyon megijedtünk, mert a bejelentett betegetek mind elvitték a kórházba. Kértük Isten irtalmát. Rettenetes éjszaka volt ez, de győzelemmel végződött és dicsőségessé lett, miközben a legközelebb lakó testvérekkel együtt imatusában küzdöttünk.

Reggel a szomszédok, akik tudták a bajt és félték közlődni, meglepődve látták, hogy a két gyermek játszik az udvaron. Halleluj! Dicsőség a mi mennyei orvosunknak, kinek keze nem rövidült meg, hanem ma is ő a Jegerősebb. Erősebb még a halálnál is.

Bocsa Józsefné.

Bakonycsernye.

Szeretettel felhívjuk az éysz testvériséget, hogy ne feledkezzen meg lapunkról. Igyekezzünk gazdaggá tenni tartalmát bizonytságtételek beküldésével. Szeressünk minél szélesebbkörű olvasótábor, új előfizetőket, alkalmat a hitrálalok rendezésére, módot a lap által való bizonytságlevésre.

Otthonunkról.

Testvériségünk figyelmét jónak látjuk felhívni a Szeretetotthon jelenlegi helyzetére, amennyiben úgy véljük, mindenki érdekel az

Éppen a napokban temették el az Otthon egyik gondozottját, aki havonta jelentős összeggel támogatta ezen intézményt, amitől most az Otthon elesett s így teljesen rá van utalva a testvériség támogatására. Eddig előfordult az is, hogy hónapokon keresztül nem volt szükség külső támogatásra, amennyiben a gondozottak közül többen részesültek havi segélyekben, melyet eltartásuk fejében a közös pénztárba továbbítottak.

Már régebben keresünk helyet az Otthon részére oly vidéki gyülekezet közelében, ahol alkalmuk van gyülekezetbe járni, mert ettől — sajnos — most estek, amennyiben gyengességük miatt a jó félóránnyira levő kispesti gyülekezetbe sem gyalog, sem villamoson nem mehetnek.

Az eddigi ajánlatok kivihetetlenek voltak, amennyiben oly feltételek állottak fenn, melyek előbb-utóbb még a jelenleginél is rosszabb megoldást eredményeznének és a gondozottak szaporításának lehetőségét zárnák ki.

Az Otthon pénztára továbbra is Sebestyén István testvérnél marad (Pestszentzserébet, Álmos-utca 62.). Minden testvéri gyülekezetet felhívunk és minden egyes lelket, hordozza szívén az Otthon ügyét, mert ez nem magánügy. Minden Szövetségünkhöz tartozó gyülekezet tekintse sajátjának és úgy imádkozzon, úgy tegyen érte valmit. Ne felejtse el senki, hogy még néki is nyújthat ez védelmet egy szomorú napon, amikor a gyengesség elhagyatottsággal párosul. Nincs szívünk ahhoz, hogy az arra szoruló testvéreket elutasítsuk jogos kérésekkel, amikor felvételre jelentkeznek az Otthon vezetőségénél. Habár sokszor az utolsót váltja fel az új, mégsem apasztjuk, hanem szaporítjuk a gondozottak számát, amennyiben ezt szent kötelességünként vállaltuk magunkra.

Azonban nem ok nélkül bocsá-

tottuk útnak e közleményt és reméljük, hogy több szívet megérint általa az Úr, hogy a jövőben nagyobb mértékben gondolkodjunk az Otthon szükségére. Különösen Amerikában élő testvéreink figyelmét hívjuk fel arra, hogy eddig csupán egyesek szíve nyílt meg a gyámoltalan öregek szükségére előtt és ezek tettek is, sőt imádkoztak is a Szeretetházért. Álljon itt bizonyásgul egy levél kivonata, amelyben egy világi menházba került nővérünk írja le amiatti fájdalmát, hogy nem lehet és nem mehet a hívő testvériség körében és körébe:

„Testvéreim! Mentsetek ki innen, ne hagyjátok elpusztulni lelkeket, testemmel együtt! Fogadjatok be a Szeretetházba.”

Lehet ilyen kérést elutasítani? Szív kell hozzá, még pedig kemény. Nem célnak mindenkit felvenni, mert megvizsgáljuk a helyzetét minden felvett gondozottnak és ha látjuk, hogy csupán érdekből jött testvéri körünkbe, nem vehetjük fel. De akinek látjuk, hogy őszinte, hű gyermeke az Úrnak és munkára teljesen képtelen, hozzátartozói, akik elfartanak, nincsenek, az ilyenek! mi nem hagyhatjuk el, mert úgy minket is elhagy az Úr és minden áldása. Ha imádkozol, jusson eszedbe a gondozottak kicsiny táborra és azok, akik még nincsenek közöttük, mert nincs elég hely és nem tudunk mindaddig egy alkalmas helyet venni. Ha jó meleg szobád lesz, tedd fel a kérdést, mit művelhetnek most az öregek? Nem fáznak, nem éheznek-e? Oh a mi Urunk ezt nem engedí meg. Amíg akaratának cselekvői vannak e földön, nem engedheti meg!

Nem azt mondjuk, hogy csupán az Otthonban vannak szegényeink. Nem. Az Otthonban nem szegények, hanem tehetetlenek vannak. Ők nem lehetnek soha szegények, mert szeretetünk ápolja őket, mégis szegényebbek a munkáélessz szegénysorsú testvéreinknél, mert rá vannak utalva mások gondozására. Ők nem filléreket várnak, hanem szeretetet, mely néha fillér, néha pengő, máskor csupán néhány kedves szó, vagy írás.

Ne képzeljük az Otthont egy fél mennyországának, ahol minden a legkellemesebben folyik, mert jusson eszünkbe, hogy az idős embernek ezer a baja. Van úgy, hogy hónapokon keresztül lajászó hallik: kínzó betegség győz le egyik-másik hazafelé készülős idős, vagy beteges gondozottunkat, van úgy, hogy nehezen értik meg egymást, vagy civakodnak babarongyon. Ők a mi gyermekeink. Nézzünk el hibáik felett és szeressük tovább őket. Annál inkább, mivel magunk sem leszünk különben annakidején.

Isten legyen irgalmas hozzánk, hogy megérintsük szent akarátal.

Gondozóbizottság.

Előfizetések.

(júliusban):

Kiskőrös: Városi P., Gombár A., Pszota I., Lucez J., Lovász I., Serfőző J., Árvai M., Opauszki S., Hegedűs Z., Városi I., Peczenyik L., Labát I., Targyik L., Turán I., Török J., Polareczki J., Kuti J. 1.50—1.50; Lovász S., Martinkó I. né 3.—3.—; *Budapest:* Magyarok. Tóth L., Császár I. 1.—1.—; Eizlerné, Tatai M., Bőjte J. né, Sebestyén M., Szemők I., Trestyén J. né, Krováthyné. Csöre A. né 1.50—1.50; Filep E. 2.—, Pásztorolis Gy. 3.—; *Hajdúhadhá:* Kovács S.—, Molnár B., Bahri Sz. 1.50—1.50, Komor S. né 1.—, Papp M. 3.—; *Künszentmiklós:* Szabó J., Jakubecz E. 1.50—1.50, Apli S. 2.—, Majoros József —80; *Lajosmizse:* Alföldi J. né, Böszö J. 3.—3.—; *Pocsjaj:* Kiss F., Vadas J. 3.18—3.18; *Kisbácsa:* Rajnák Gy. né 1.50; *Fadd:* Kovács A. 1.—; *Tápiószecske:* Balog M. 1.50; *Pécs:* Mucsi F. 3.— és 6.—; *Püsztataskony:* Bazsella L. 1.50; *Almáskeresztúr:* Spannenberger F. 3.—; *Alnamellék:* Vilut P. 3.—; *Hamilton:* E. Kisch 3.18; *Detroit:* Mrs. Panda 3.18; *Berhida:* Fülöp Imre 3.— pengő.

(augusztusban):

Kispest: Mészáros J., Förster V. né, Nemestyén J., Szalkai M. né 1.—1.—; *Tfistarj.* 1.50, Bán I. 1.30, Baján M., Schall A. né —50—50, Vadász F. 3.—; *Tápiószentmárton:* Magyar A., Tuska I., Leczkés J. né, Kmettyó I. né, Klement A., Klement J. 1.50—1.50, Rab J. né 1.—; *Békkés:* Szabó F., Sós I. né 3.—3.—, Vig I., Csató M. 1.50—1.50,

Sette I. —50; *Darány:* Paksi M., Kusz I., Sós J. né, Samu I. né 3.—3.—; *Hajdúhadhá:* Bartha A., Kiss L. né 3.—3.—, Tatar A. né 1.—; *Csetény:* Bognár P. né, Jakab J. né 1.50—1.50, Hege M. 3.—; *Künszentmiklós:* Pammer K. 3.—, Bernát A. né 2.—, Laczó Gy. 1.42; *Csikmáscsata:* Kovács I., Csizmadia J., ifj. Mucsi M. 2.—2.—; *Bakonytamási:* Ihász J. 1.50, Vági Gy. —50; *Detroit:* Florek J. né, Kondákor E. 7.—7.—; *Pél:* Kerekes J. 3.—; *Bakonycseryne:* Matyiák I. né 3.—; *Halesz:* Perjessy G. (Több lapra) 9.50; *Debrcen:* Csikész S. 3.—; *Kiskunmajsa:* Tálás I. (8 db lapra) 12.—; *Lajosmizse:* Margentin I. 2.—; *Nagykátá:* Juhász L. 2.—; *Györság:* Gulyás S. 2.—; *Ócsöd:* Nagy F. 2.—; *Sur:* Kovács J. (Több lapra) 20.50; *Gyöng:* Scháf J. né 3.—; *Nábrád:* Kerti I. 8.—; *Szuha-kálló:* Szófián J. 1.50; *Óskú:* Janesch Gy. né 1.50; *Tápióság:* Gyülekezet több lapra 7.50; *Váchartány:* Prokli J. 1.50; *Törökszentmiklós:* Plesoczki I. 3.—; *Tamási:* Fleisch J. 3.—; *Bőhagya:* Tuzba Gy. 2.—; *Somogyd:* Smon F. 1.—; *Dunaújváros:* Révész M. 3.25; *Dimondale:* Juhász L. 3.25; *Porterwille:* Német I. 3.25; *St. John:* Brandy M. 3.25; *Lansing:* Nagy A. 3.25; *Woonster:* Dohy P. 16.25; *Cadiz:* Hauber I. 6.50; *Ecorse:* Mrs. Béder 10.50; *Románia:* Augustin J. 7.— pengő.

Az „Apostoli Hit”, a Szeretelothon és a Központi pénztáros címe: *Sebestyén István, Pestszentkeresztbet, Álmos-utca 62. szám.*

A „Mennyei Hangok” c. énekkönyv vászonkötésben 1.50. bőrkötésben 3.—. P-ért Tomi tv. címén megrendelhető, vagy beszerelhető. Ugyanott traktátusok is kaphatók. Postaköltség a megrendelőt terheli.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK
a következők: Egyesült Államokba és Kanadába 1 dollár, Romániába 110 lei, Jugoszláviába 48 dinár, Csehszlovákiába 26 ék., Magyarországon 3 P.
Előfizetések, adományok a 21.106-os csekk számlára, vagy Sebestyén István testvér címen, Pestszentkeresztbet, Álmos-utca 62. küldendők.

Felelős szerkesztő és kiadó:
Siroki István.

Kiadja: az Isten Gyülekezetét Szövetkező Magyarországi.
Kispest, Róza-utca 62.
38735 Bethánia-nyomda.
Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.
Felelős vezető: Horváth János.